

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Θδός Πατθίων άριθ. 5.

ΑΙ συνδρομαί αποστέλλονται άπ' ευθείας εις Αθήνας διά γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσού κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αγρούστον Μακέ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετά εικόνων) μετάφρασις Χαρ. Αrρίρου. (συνέχεια). — Fortuné Boisgobey: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αισάπου. (συνέχεια). — Ερρίκου Ριβιέρ: ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ, μετάφρασις Πέτρου Βερέρη. (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προπληρωτέα

Εν Αθήναις φρ. 8, ταίς επαρχίαις 8,50
έν τῷ εξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Εν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρωσόντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρωόντας τὴν ἑτησίαν συνδρομὴν των, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους :

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον : τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γυναῖκα*, τὴν *Φωτεινὴν*, τὸν *Δακωτισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγιον*, τὸν *Μεθύσαν Τέλειον*, τὸν *Εὐτυχῆ Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυπίαν*.

ΑΥΤΟΓΕΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ὁ Γεράρδος ἐνόησε τὴν σκηνὴν καὶ ὤδευσε μὲ τὸ μέτωπον ὠχρόν, τὰ ὄμματα ἀπαστράπτοντα καὶ τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους πρὸς τὸν μαρκήσιον Λουβοά, ὅστις τὸν ἀνέμενεν εὐσταθῶς.

— Εἶνε ὁ μαρκήσιος Λουβοά, ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς του ὁ Ἰασπίνος.

— Τὸν ἀνεγνώρισα πολὺ καλὰ, ἀπήντησεν ὑψηλοφώνως ὁ Γεράρδος, καὶ ἐπεθύμουν νὰ μάθω τί ἔρχεται νὰ κάμῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου ὁ κύριος Λουβοά, διατί ἀπάγει, ἀκουσίως αὐτῆς, τὴν νεάνίδα ταύτην, καὶ διατί εὐρίσκω τὴν μητέρα μου θνήσκουσαν.

— Ἀπαντήσατέ μου σεῖς, εἶπεν ὁ μαρκήσιος μετὰ ψυχρῆς ἀγερωχίας, ἐπειδὴ δὲ λαλεῖτε πρὸς ἀνώτερόν σας, ἀφαιρέ-

σατε τὸν πῖλόν σας, ὑπολογαγὲ Λαβερνή.

Ὁ Γεράρδος ἀπεκάλυψε τὴν κεφαλὴν καὶ προσέκλινεν.

— Εἶνε ἀληθές, εἶπε σφίγγων τοὺς ὀδόντας, ἐλησμόνουν ὅτι εὐρίσκομαι εἰς τὴν οἰκίαν μου. Θὰ τὸ ἐνθυμηθῶ ἀμέσως.

— Μὲ ποῖον δικαίωμα εὐρίσκεσθε ἐδῶ; ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβοά. Εἰσθε λιποτάκτης; Ὁ ἐν Ἰταλίᾳ στρατὸς ἐπανῆλθε; Ποῦ εἶνε ἡ ἄδειά σας;

— Ἐχω κατὶ καλλίτερον ἀπὸ ἄδειαν, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος. Ὁ κύριος Κατινὰ μὲ ἐπεφόρτισε νὰ μεταβῶ εἰς Βαλενσιέν, ὅπου τὸν διετάξατε νὰ πέμπῃ τὰς πρὸς ὑμᾶς ἀναφορὰς του, εὐρίσκομαι δὲ εἰς τὸν δρόμον τοῦ Βαλενσιέν.

— Ἐχετε ἐπιστολὴν πρὸς ἐμὲ καὶ σταματᾶτε κατ' ὁδὸν καὶ δὲν μοῦ τὴν ἐχειρίσατε ἀκόμη; εἶπεν ὁ Λουβοά.

— Ἴδου αὐτὴ, εἶπεν ὁ Γεράρδος ἐξάγων ἐκ τοῦ κολοβίου του τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Κατινὰ.

Ἦτο ἡ ἔκθεσις τῆς μάχης τῆς Σταφάρδης, τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης καὶ ἀπορρασιτικῆς νίκης, δι' ἧς ἀφρηῖτο τὸ Πεδεμόντιον ἀπὸ τῆς κατοχῆς τοῦ δουκὸς τῆς Σαβοῖας.

Ὁ Λουβοά ἀπαθῆς ἀνέγνω τὴν ἔκθεσιν ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς σιγῆς, ὡς νὰ εὐρίσκετο ἐντὸς τοῦ σπουδαστηρίου του. Ἀνέγνωσε μὲ τὴν ἀτάραχον καὶ ἀπληστον προσοχὴν ἀνδρὸς πεπειραμένου, καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν, εἶπεν:

— Ὁ κύριος Κατινὰ διατείνεται ὅτι προσεφέρατε εἰς τὸν βασιλέα μεγάλας ὑπηρεσίας· δυστυχῶς ὅμως δι' ὑμᾶς τὸ ἔγκλημα ὑπερ διεπραξάτε, ἐνεργοῦντες τὴν ἀπαγωγὴν τῆς μοναχῆς ταύτης, ἐπισκιάζει πᾶσαν τὴν ἀξίαν σας. Ἄλλως τε ὁ βασιλεὺς θὰ κρίνῃ.

— Καὶ τώρα, ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ ὑπηρεσία τοῦ βασιλέως, εἶπεν ὁ Γεράρδος μετὰ φωνῆς ἀπειλητικῆς, καὶ τώρα, ἀφοῦ ἐλάθετε τὴν διαταγὴν, τὴν ὁποίαν εἶχα διαταγὴν νὰ σὰς κομίσω, δὲν ἔχω πλέον καμμίαν ὑπόθεσιν μαζὶ σας, καὶ σεῖς οὐδὲν ἔχετε πλέον ν' ἀπαιτήσετε παρ' ἐμοῦ. Εὐρίσκομαι ἐν τῇ οἰκίᾳ μου καὶ δύναμαι νὰ σὰς ζητήσω λόγον περὶ τῆς διαγωγῆς σας.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι μὲ ἀπειλήτε! ἀνεφώνησεν ὁ Λουβοά, ὅστις ἐκράτει τὴν Ἀντωνιέτταν, ἐνῶ ἡ κόμησσα ἔπεινεν αὐτομάτως ἰκέτιδας χεῖρας πρὸς τὸν Γεράρδον.

— Θὰ μὲ ἐννοεῖτε, ἐὰν ἦσθε στρατιωτικὸς, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεράρδος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπιθετικὸς, θὰ μὲ ἐννοεῖτε ἂν δὲν ἦσθε τόσο ἀνανδρὸς, ὥστε νὰ ἔρχεσθε μὲ χωροφύλακας διὰ νὰ ἐκφοβίσετε μίαν γυναῖκα.

— Γιέ μου! ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα ἐντρομος.

— Μὲ ὑβρίζετε, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Λουβοά, ὠχρὸς ἀλλ' ἀπαθῆς ἐν τῇ ὀργῇ του. Δὲν ἤλθα διὰ νὰ ἐκφοβίσω μίαν γυναῖκα· ἤλθα διὰ νὰ τιμωρήσω τὴν ἀπαγωγὴν καὶ τὴν ἱερολυσίαν, ἐπειδὴ δὲ ἐλησμόνησατε ποῖα εἶνε ἡ θέσις σας ἀπέναντί μου, ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως σὰς συλλαμβάνω.

Ὁ Γεράρδος ἀπήντησεν εἰς τὸν μαρκήσιον διὰ κραυγῆς λυσσώδους καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ ξίφος. Ὁ Λουβοά ἐνευσε καὶ οἱ χωροφύλακες ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν θύραν, ἡ κόμησσα ἀνηγέρθη ὡς ζῶσα εἰκὼν τῆς ἀπελπισίας καὶ τοῦ θανάτου. Καθικέτευσε τὸν Λουβοά ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ της ἀφώνως, διότι φωνὴν δὲν εἶχε πλέον, ἀλλὰ μὲ νεύματα, τὰ ὁποῖα ἤθελον συγκινήσει καὶ τίγριν.

Ὁ Ἰασπίνος περιτόμος ἐφώναζε καὶ συνῆπτε τὰς χεῖρας. Ὁ Ἄμουρ ἐδείκνυε τοὺς λευκοὺς ὀδόντας του, οἱ δὲ ὑπηρετὰι εἶχον ὀπλισθῆ ὅπως ὑπερασπίσωσι τὸν νεαρόν των κύριον.

— Ἐξέλθετε ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου, εἰδεμὴ θὰ φονευθῆτε καὶ οἱ πέντε, εἶπεν ὁ Γεράρδος δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου τὴν πύλην τοῦ πύργου, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ κρημνίσω ἐφ' ὑμῶν τὴν οἰκίαν ταύτην μέχρι τοῦ τελευταίου λίθου.

— Ἔστω, ἀπήντησεν ὁ Λουβοά, ἀλλὰ θὰ μεταμεληθῆτε, διότι ἤλθετε εἰς Λαβερνή σήμερον καὶ διότι ἐπροφέρετε τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους πρὸ μικροῦ ἤκουσα. Ἀπαγάγετε τὴν δεσποινίδα· σεῖς, προσέθηκεν ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς χωροφύλακας.

Ἡ Ἀντωνιέττα ἐσταμάτησε τὴν χεῖρα τοῦ Γεράρδου, ὅστις ἐποίει ἤδη κίνημα διὰ νὰ τὴν κρατήσῃ.

— Τὴν μητέρα σου! ἐψιθύρισε.

Ὁ Γεράρδος ἐστράφη περιδεῆς ἢ κόμησησα, καταβληθεῖσα ὑπὸ τῆς τελευταίας παραχῆς τῆς σκηπῆς ἐκείνης, εἶχεν ἀνατραπῆ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ Ἰασπίνου τὸ αἶμα ἐκ τῆς καρδίας ἀνήρχετο ἐπὶ τὰ χεῖλη τῆς βάφον αὐτὰ δι' ἐρυθροῦ ἀφροῦ.

Ταυτοχρόνως ὁ μαρκήσιος Λουβοῶ ἐξήλθε μετὰ τῆς νεάνιδος.

— Χαῖρε! εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα, χαῖρε!

— Καλὴν ἐντάμωσιν! ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος σχεδὸν παράφρων ἐκ τοῦ διπλοῦ ἐκείνου ἄλλοις.

— Ναί, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, καλὴν ἐντάμωσιν.

Καὶ ἐξήλθε τοῦ πύργου μετὰ τῆς ἀπαισίου συνοδίας του.

Τότε ἡ κόμησησα ἠσθάνθη ὅτι ἡ ζωὴ τῆς ἐξέλιπεν ἔθλιψε σπασμωδικῶς τὰς δύο χεῖρας τοῦ Γεράρδου γονυπετοῦς πρὸ αὐτῆς.

— Υἱέ μου, εἶπε διὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης, θὰ μείνης μ' ἕνα φοβερόν ἐχθρόν, ἀλλά... σου ἀφίω ἐν στήριγμα... Δόσε μου μίαν γραφίδα... χάρτην... Σήκωσε τὴν χεῖρά μου... γρήγορα, γρήγορα!.. ὦ, δός μου τὸν καιρὸν νὰ γράψω, Θεέ μου!

Βῆς αἰματηρὰ διέκοψε τὴν φωνὴν τῆς. Ἐφαίνοντο τρέχοντες πέριξ αὐτῆς οἱ θεράποντες ἐπτοημένοι, ἀλληλωθούμενοι μετὰ κραυγῶν ἀπελπισίας.

— Ἄ! ἐψιθύρισε ἡ ἀτυχῆς γυνή, ἥς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκάλυπτεν ἤδη ὁ ζόφος τοῦ θανάτου, δὲν αἰσθάνομαι πλέον, δὲν βλέπω πλέον, δὲν δύναμαι λοιπὸν νὰ τὸν σώσω!.. Ὁ ἀποθάνω χωρὶς νὰ μάθῃ ὅτι...

Ὁ Ἰασπίνος ἔλαβε τὴν χεῖρά τῆς. Δὲν ἦτο πλέον ὁ ἀφελῆς ἀλιεύς τῶν κυπρίνων, ὁ πωλητὴς τῶν κερασίων. Ἡ ὠχρὰ μορφὴ τοῦ μικροσώμου ἀββα ἠύλακτο ὑπὸ δακρύων ἀποξηρανθέντων, τὸ δὲ ὄμμα του ἔλαμπεν ἐξ εὐφύιας καὶ θάρρους.

— Εἶνε περιττὸν νὰ τὸ μάθῃ... εἶπε πρὸς τὴν κόμησησαν ἀπομασσων τὸ ψυχρὸν μέτωπόν τῆς.

— Διατί; ἠρώτησεν αὐτὴ ἔκθαμβος ἐπὶ τῇ αἰφνιδίᾳ μεταβολῆ τοῦ Ἰασπίνου.

— Διότι τὰ γνωρίζω ὅλα ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος καὶ τοῦτο ἀρκεῖ.

Ἡ κόμησησα ὑπανηγέρθη βιαίως, αἱ κόρραι τῶν ὀφθαλμῶν τῆς διεστάλησαν, τὸ στόμα τῆς ἠνεώχθη μετ' ἐκπλήξεως.

— Τὰ γνωρίζεις!.. εἶπε, σύ, ἀββα;

— Πρὸ εἴκοσι πέντε ἐτῶν, κυρία, ἀπήντησεν ἀπλῶς ὁ ἀββας. Θὰ μεταβῶ πρὸς αὐτὴν καὶ θὰ τῇ συστήσω τὸν Γεράρδον. Δύνασθε ν' ἀναπαυθῆτε ἐν εἰρήνῃ.

— Ἄ, Θεέ μου! φίλε μου!.. ἤθρωσεν ὑποκόπως ἡ κόμησησα.

Εἶτα μετὰ παροφθορᾶς ἐξάλλου χαρᾶς,

— Υἱέ μου! ἀνέκραξε περισφίγουσα δι' ἀμφοτέρων τῶν βραχιόνων τὴν κεφαλὴν τοῦ Γεράρδου.

Ἡ κραυγὴ αὐτὴ ὑπῆρξεν ὁ τελευταῖος

τῆς στεναγμῶς· παρέδωκε τὸ πνεῦμα διὰ τοῦ ὑστάτου ἐκείνου ἀσπασμοῦ.

Αἱ νεκραὶ χεῖρές τῆς ἀπεσπάρθησαν καὶ κατέπεσαν ἀδρανεῖς. Ὁ Ἰασπίνος ἔλαβε τὴν μίαν· ὁ Ἄμουρ ἤρχισε νὰ λείχῃ τὴν ἄλλην.

Ὁ Γεράρδος κεραυνόβλητος, ἐγονυπέτησε παρὰ τὸ πτώμα τῆς κομῆσεως, ἥς ὁ ἀπλανῆς ὀφθαλμὸς ἀπέμεινε προσηλωμένος ἐπὶ τῆς εἰκόνας τῆς κυρίας Μαιντενῶν.

Θ'

Αἱ ἀναεγριδῆς τοῦ ἀρχιεπισκοποῦ ἀρλαί

Ὁ γάμος τοῦ βασιλέως μετὰ τῆς κυρίας Μαιντενῶν, περὶ οὗ ὠμίλει ὁ ἀββας Ἰασπίνος τόσον ἐλαφρῶς, μετ' αὐτοῦ δὲ πᾶσα ἡ Γαλλία καὶ ἡ Εὐρώπη, δὲν ἦτο μᾶλλον ταῦτα γεγονὸς ἐξηκριβωμένον καὶ βέβαιον, ὥστε ν' ἀσχολῆται τόσον περὶ αὐτοῦ ἡ κοινὴ φήμη.

Εἶνε ἀληθές ὅτι οὐδὲν διχιδίδεται ταχύτερον παρὰ τ' ἀπόκρυφα γεγονότα. Τὸ ἀπόκρυφον ἐν τῇ πολιτικῇ, ἐν τῷ ἔρωτι, ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, εἶνε τὸ μᾶλλον περιζήτητον ἕδισμα διὰ πάντα πεπολιτισμένον ἄνθρωπον.

Ὁ περιβόητος αὐτὸς γάμος μεταξὺ τοῦ μεγίστου τῶν βασιλέων καὶ τῆς ταπεινοτάτης τῶν γυναικῶν, ὃν πάντες οἱ ἱστορικοὶ παρέλαβον ἐκ τῆς κοινῆς φήμης, ἐξεγείρει ἀκόμη συζητήσεις καὶ ἀρνήσεις. Δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ μᾶλλον σχολιασθὲν ἐκ τῶν μυστηρίων τοῦ αἰῶνος ἐκείνου, μετὰ τὸ τοῦ Σιδηροῦ Προσωπείου, μεθ' οὗ ἀποτελεῖ ζεύγος ὁ νυκτερινὸς γάμος, ὁ τελεσθεὶς ἐν Βερσαλλίαις ἐν ἔτει 1685.

Μίαν πρωῖαν χειμερινήν, τὴν ὥραν καθ' ἣν οἱ ἱεράρχαι, οὓς ἔψαλεν ὁ Βοσκῶ, κοιμῶνται νωθρῶς ἐν τῇ μαλακῇ στρωμνῇ των, ὁ ἠδυπαθέστατος τῶν ἱεραρχῶν, κύριος Ἀρλαί δὲ Σαμβάλων, ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων, ἀφυπνίσθη πρὸ τῆς ἡμέρας.

Ἐνδυσθεὶς ἐν τάχει ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἔκραξε τὸν πρωθιερέα του, ἐκπληκτον καὶ αὐτὸν ἐπίσης, διότι τὸν ἐξήγειραν κατὰ τοιαύτην ὥραν.

— Ἐτοίμασε, τῷ εἶπεν, ἐν ἄμφιον πράσινον καὶ σημείωσε εἰς τὸ Λειτουργικόν, εἰς τὸ μέρος τῆς τελετῆς τοῦ γάμου.

Ὁ ἱερεὺς ὑπήκουσεν. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος διέταξεν αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ νὰ κατακλιθῇ ἐκ νέου, παρέλαβε τὰ χειρόκρια του, τὸ πράσινον φαλόνιον καὶ τὸ Λειτουργικόν, εἰσῆλθεν εἰς ἀμαξάν καλῶς κεκλεισμένην καὶ διέταξε νὰ τὸν μεταφέρωσιν εἰς Βερσαλλίας, ὅπου, κατὰ τὸ λυκαυγές, ἦνωσεν εἰς γάμον τὸν βασιλέα μετὰ τῆς κυρίας Μαιντενῶν, πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ ἀρχαίου παρεκκλησίου. Ὁ Μποντάν, θαλαμηπόλος τοῦ βασιλέως καὶ ὁ κύριος Μονσεβρέιλ, φίλος οικειότατος τῇ κυρίᾳ Μαιντενῶν, ἦσαν οἱ μόνοι μάρτυρες τοῦ συνοικεσίου.

Ὁ κύριος Ἀρλαί, μετὰ τὴν τελετὴν, συνέταξε τὴν γαμήλιον πράξιν, ἣν ὑπέγραψαν οἱ δύο νυμφεῖοι μετὰ τῶν μαρτύ-

ρων. Τὴν πράξιν ταύτην ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἔθεσε μετὰ προφυλάξεως εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ τὴν παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ ἀπελθών.

Ταῦτα λέγει ἡ ἱστορία, ἡ τοῦλάχιστον μία τῶν ἱστοριῶν καθότι ἡ ἱστορία, ὡς ἡ ἀρχαία Φήμη, βλέπει ὡσαύτως δι' ἑκατὸν ὀφθαλμῶν γεγονός τι καὶ δι' ἑκατὸν στομάτων τὸ ἐξαγγέλλει. Ἀλλὰ δὲν ἐπιταί ἐκ τούτου ὅτι τὸ γεγονὸς φαίνεται κάλλιον διὰ τῶν ἑκατὸν ὀφθαλμῶν καὶ δημοσιεύεται σαφέστερον διὰ τῶν ἑκατὸν στομάτων. Ἀπεναντίας, συμβαίνει ὥστε ἕκαστος ὀφθαλμὸς νὰ βλέπῃ κατ' ἴδιον τρόπον καὶ ἕκαστος τῶν στομάτων νὰ διαλαλῇ τὸ πρᾶγμα διὰ τῆς σάλπιγγος κατ' ἴδιον πάλιν τρόπον· τοιοῦτοτρόπως δὲ ὁ κόσμος, ἀφοῦ ἀκούσῃ ἑκατὸν φήμας διαφόρους, δὲν ἠξυεῖται ποῖαν νὰ πιστεύσῃ. Ὁ ἦχος καθίσταται θέμα, ἐφ' οὗ ἕκαστος ποιητῆς δύναται νὰ συνθέσῃ παντοῖα ποιήματα.

Τοῦ γάμου τελεσθέντος, ἡ κυρία Μαιντενῶν ἐν τι μόνον ἐπόθει ἐπὶ πλέον, νὰ καταστῇ τὸ συνοικεσίον τῆς γνωστόν. Πλὴν ὤφειλε νὰ περιμένῃ. Ὁ βασιλεὺς ἠνόητοι μόνον νὰ νυμφευθῇ κρυφίως. Ἐπρεπε ν' ἀπακρυβῶσιν αἱ ἀποδείξεις ἀπὸ τὸν κ. Λουβοῶ, τὸν φίλον τῆς κυρίας Μοντεσπᾶν, τῆς ὑποπεσοῦσης εἰς δυσμένειαν τὸν Λουβοῶ, ὅστις εἶχεν ἰκετεύσει ἐπὶ ματαίῳ τὸν Λουδοβίκον ΙΔ' νὰ μὴ δώσῃ πρὸς τὴν κυρίαν Σακκρῶν τὴν χεῖρα, ἣν εἶχε δώσει πρὸς τὴν Μαρίαν Ἐθρεσίαν τὴν Αὐστριακὴν, τὸν Λουβοῶ, ὅστις ἡμερίμην μετὰ τὴν ἀποσπασθεῖσαν ἐκ τῶν χειλῶν τοῦ βασιλέως ὑπόσχεσιν, καὶ οὐτινος ἡ ἐξέγερσις ἠδύνατο τὰ πάντα ν' ἀνατρέψῃ.

ὑπομονητικὴ καὶ ἐδραίουμένη κατὰ πᾶσαν νέαν πρῶδον ἡ κυρία Μαιντενῶν ἐθεώρει ἑαυτὴν ἀρκετὰ ἰσχυράν, ὥστε ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς ὑπάτης βαθμίδος. Ἐν βῆμα ἀκόμη καὶ ἔμελλε νὰ καθεσθῇ ἐπὶ τοῦ θρόνου. Ἀλλ' ἀφοῦ κατῳρωσεν ὅπως νυμφευθῇ αὐτὴν κρυφίως ὁ βασιλεὺς, ἀφοῦ κατῳρωσεν νὰ κρύψῃ εἰς τὰ σκότη τὴν ἐπιφυλακτικὴν πορείαν τῆς ἀπὸ τὸ ἀγρυπνον πνεῦμα τοῦ Λουβοῶ, τίνι τρόπῳ νὰ τὸν κάμῃ ν' ἀγνοῇ τὸ πρᾶγμα, ὅπερ ἔμελλε νὰ καταπλήξῃ πᾶσαν τὴν Εὐρώπην, πῶς νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ριθῇ μεθ' ὅλης τῆς μηχανῆς, ἣν ἔτρεφε κατὰ τοῦ νέου αὐτοῦ σχεδίου, νὰ τὸ κάμῃ νὰ ναυαγήσῃ, ἀφοῦ ἴσως καὶ ὁ βασιλεὺς μετὰ δυσαρρεσκείας ἐνέδιδεν εἰς αὐτό;

Ἡ κυρία Μαιντενῶν ἐτήρησε στάσιν ὑποῦλον. Ἀπεφάσισε νὰ καταπλήξῃ πᾶσαν φήμην, νὰ ἐξαλείψῃ πᾶν ἦχος, μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἡ δῆλωσις θὰ ἐξερρήγνυτο ὡς βροντῆ, ἐπίστευσε δὲ ἀσφαλῶς ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ τὸ τοιοῦτο, βασιζομένη ἐπὶ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐχεμυθίας τῶν τεσσάρων ἀτόμων, ἀτινα μόνον ἐγίνωσκον τὸν γάμον.

Ὁ κ. Μονσεβρέιλ, θαυμαστής καὶ φίλος τῆς, ἦτο ἡ εὐθύτης προσωποποιημένη ὁ Μποντάν εἰς τὰ μυστικὰ ἦτο τάφος ὁ Περλασσίτζ, ὁ πνευματικὸς τοῦ βασιλέως, συνεδέετο πρὸς τὸ μυστικὸν διὰ τῶν συμ-

φερόντων τοῦ τάγματος εἰς ὃ ἀνήκε, καὶ διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ συμφέροντος. Ὁ κύριος Ἀρλαὶ ἦτο πλάσμα τῆς κυρίας Μαιντενῶν, προκαληθεὶς ἐκ Ρουένης, ἦν ἐσκανδαλίζεν, εἰς Παρισίους, ὅπου ἐσατυρίζετο διὰ τὴν ἐλαφρότητα τῶν ἠθῶν του. Ὁ κ. Ἀρλαὶ ἐξελέχθη ὡς ὁ συγκαταβκτικώτατος τῶν ἱεραρχῶν, ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ ὁποίου ὁ βασιλεὺς ἠδύνατο καθ' ἑκάστην ν' ἀδικῆ τὸν Θεόν, σεβόμενος τὴν Ἐκκλησίαν.

Διὸ ἡ σύζυγος τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' οὐδαμῶς ἐφοβεῖτο τὰ τρία πρῶτα άτομα, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔν ἔγγραφον δύναται ἐνίοτε ν' ἀποκαλύψῃ ὅ,τι ἡ ἀνθρωπίνη γλῶσσα δὲν προδίδει, ἡ κυρία Μαιντενῶν σφόδρα ἀνησύχει διὰ τὴν γαμήλιον ἐκείνην πράξιν, ἣν αὐτὴ ἐπέμεινε νὰ συντάξῃ τότε ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ἔγραψε δὲ εἰς τὸν ἱεράρχην νὰ κοιμίσῃ αὐτῇ ἐκ Βερσαλλίας, τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν, τὸ πολῦτιμον ἔγγραφον, ἐξ οὗ ἐξηρτάτο ἡ τύχη της.

Πόσον μείζων ὅμως θὰ ἦτο ἡ ἀνησυχία της, ἂν ἐγίνωσκε κἀλλιον τὰς ἐξεις τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῶν Παρισίων. Ὁ λίαν κοσμικὸς καὶ πολυάσχολος ἐκεῖνος ἱεράρχης, ὁ σοφὸς Θεολόγος, ὅστις εἶχεν ἀρκετὴν μνήμην ὅπως ἀποστηθίζει τὰς εὐγλώττους διδασκὰς, ἀς ἀπήγγελλεν εἰς τὴν Αὐλὴν καὶ ἀρκετὴν ἐπίσης ὅπως μὴ λησμονῆ τὴν ὥραν τῶν συνεντεύξεων μετὰ τῶν ὠραίων ἀμνάδων τοῦ ποιμνίου του, δὲν ἐτυχέ ποτε νὰ ἐνθυμηθῆ ὅτι τὰ ἔγγραφα εἶνε ἐνίοτε σπουδαῖα, καὶ ὅτι, ὡς αἰεὶ ταῦτα εἶνε ἀρκετὰ σπουδαῖα, τὰ φυλάττον καλῶς, ὡς αἰεὶ δὲ εἶνε ὑπερμέτρως σπουδαῖα, τὰ καίουν.

Σοβαρὸν περιστατικὸν τοῦ ἔτυχεν. Ὁ κ. Ἀρλαὶ ἐνόμισεν ὅτι δὲν εἶχεν ἄλλο τι νὰ πράξῃ, εἰμὴ νὰ χῶσῃ τὸ σπουδαῖον ἔγγραφον εἰς τὸ θυλάκιον τῆς ἀναξυρίδος του. Ἐπιστρέψας εἰς τὴν κατοικίαν του, ἀντὶ νὰ ἐξαγαγῇ τὸ ἔγγραφον καὶ νὰ τὸ φυλάξῃ εἰς τὰ ἀρχεῖά του, ἐκρέμασε τὴν πολῦτιμον ἀναξυρίδα του εἰς ἓν δωμάτιον προωρισμένον πρὸς τοιαύτην χρῆσιν, περιέχον δὲ τοποθετημένα κατὰ σειρὰν πληθὺν ἀξιολόγων ἔγγράφων, διὰ τὰ ὁποῖα μόνη ἔνδειξις κατατάξεως ἦτο ἡ ἀρχαιότης τῆς περιεχομένης ἑκάστην αὐτῶν ἀναξυρίδος.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων εἶχε πολλὰς ὑποθέσεις, ὁ κ. Ἀρλαὶ πρέπει νὰ εἶχε τόσας ἀναξυρίδας κρεμασμένας εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ὡς ὁ Λούκουλος πολεμικὰς χλαμύδας εἰς τὰς ἱματιοθήκας του.

Ἡ κυρία Μαιντενῶν, ἣτις ἐγίνωσκε τόσα πολλὰ πράγματα, ἠγγόει ἐν τούτοις τὴν λεπτομέρειαν ταύτην. Βεβαίως, ἂν τὸ ἐγνώριζε, δὲν θὰ ἐξέλεγεν ὅπως διοικήσῃ τὴν πρώτην ἀρχιεπισκοπὴν τῆς Γαλλίας ἀνθρωπὸν φυλάσσοντα τόσον κακῶς τὰ ἔγγραφά του, καὶ δὲν θὰ προσεκάλει νὰ εὐλογῆσῃ τοὺς γάμους της ἀνθρωπὸν λησμονοῦντα ἐπὶ τοσοῦτον τὰς ἀναξυρίδας του.

Ἴσως ὅμως ἄλλοι ἐγίνωσκον κἀλλιον

τὰς ἐξεις τοῦ ἱεράρχου, ὡς μέλλει νὰ ἴδωμεν.

Λοιπὸν ἡ μαρκησία ἠσχολεῖτο ν' ἀποκτήσῃ καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ πολῦτιμον ἔγγραφον, τὴν μόνην ἔγκυρον ἀπόδειξιν τοῦ συνοικεσίου της, ὅτε ὁ κύριος Λουδοβὸς ἀπῆλθεν ἐκ Βερσαλλιῶν, ἐπὶ τῇ προφάσει μὲν ὅτι ἐμελλε νὰ διενεργήσῃ ἐκστρατεῖαν εἰς Φλάνδραν, καθ' ἃ τοῦλάχιστον εἶπε πρὸς τὸν βασιλέα, ἔργω δὲ ὅπως πράξῃ ὅ,τι εἶδομεν, ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν.

Ἡ κυρία Μαιντενῶν ἠθέλησε νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς ἀπουσίας ταύτης. Ἀνὰ χεῖρας ἔχουσα τὴν γαμήλιον πράξιν, ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ κοινῶνους τοῦ μυστικοῦ τινὰς τῶν ἰσχυροτέρων ἐν τῇ Αὐλῇ φίλων της. Ὁ κύριος δούξ τοῦ Μαιν θὰ εἰργάζετο ὑπὲρ αὐτῆς ἐκ μίσους πρὸς τὸν δούκα τῆς Βουργουνδίας, ὅστις, ἠλικιωμένος, ἤρχιζε νὰ δεικνύῃ μεγάλην ἀγερωχίαν καὶ πολὺ αὐταρχικὸν πνεῦμα. Ἡ στιγμή ἦτο καταλληλοτάτη. Οὐδεμία ἰσχυρὰ οἰκογενειακὴ ἐπιρροὴ εὐρίσκειτο περὶ τὸν Λουδοβίκον ΙΔ'. Ἐξῆκολούθει ἀκόμη ὁ ἐν Ἰταλίᾳ πόλεμος, καὶ ἐκυφοροῦντο σχέδιά τινὰ περὶ γενικοῦ πολέμου, ἅτινα, ἂν ἀνεπτύσσοντο, ἔτι μᾶλλον ἠδύνατο νὰ στρέψωσι τὸ πνεῦμα τοῦ βασιλέως περὶ σοβαρωτέρας ἐπιχειρήσεις· ὁ Λουδοβὸς ἦτο ἀπών, αὐτὸς ὅστις ἐζήτει ν' ἀποτρέψῃ τὸν βασιλέα ἀπὸ τῶν ἐρώτων διὰ τοῦ πολέμου, ὅπως ἡ κυρία Μαιντενῶν ἤγειν αὐτὸν εἰς τὴν εἰρήνην διὰ τοῦ γάμου. Ἐπρεπε νὰ δράξῃ τὴν εὐκαιρίαν ἢ ἄλλως νὰ πεισθῆ ὅτι δὲν ἐμελλε ποτὲ νὰ ἐπανιδῆ αὐτὴν παρουσιαζομένην.

Τὴν ἐσπέραν καθ' ἣν ἡ εἰδήσις περὶ τῆς νίκης τῆς Σταφάρδης ἔφθασεν εἰς Βερσαλλίας, ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἐπέστρεφεν εἰς τὰ δωμάτια του διὰ νὰ δειπνήσῃ. Ἦδη γέρων, ἂν καὶ μόλις πενήντα δύο ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, ὁ βασιλεὺς, διέσωζεν ἀκόμη ἔκτακτον κάλλος. Ἀλλ' ἡ ἐγχείρησις ἦν εἶχεν ὑποστῆ κατὰ τὸ 1686, τὸν εἶχε ὅπως καταβάλλει, μειώσασα τὴν ἕως τότε τόσον ἀξιοσημείωτον θαλερότητά του.

Ὁ βασιλεὺς ἐπανήρχετο ἐκ τοῦ δικητάματος τῆς κυρίας Μαιντενῶν, παρὰ τῇ ὁποίᾳ συνεθίζε νὰ διέρχεται τὰς ὥρας τῆς ἐσπέρας καθ' ἑκάστην, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε παραχωρήσει κατοικίαν ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων του, ἐκεῖθεν τῶν μεγάλων αἰθουσῶν. Εἶχεν ἀφήσει αὐτὴν μὲ τὰς θαλαμηπόλους της ἐτοιμαζομένην νὰ κατακληθῆ, διότι ἡ Μαιντενῶν κατεκλίνετο ἐνωρίς καὶ ἠγείρετο λίαν πρῶν.

Ὁ βασιλεὺς λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Κατινά, ἐχάρη σφόδρα· ἐπανελθὼν δέ, εἰσηλθὼν εἰς τὰ δώματα τῆς μαρκησίας διὰ ν' ἀνακοινώσῃ αὐτῇ τὸ εὐφρόσυνον ἀγγελμα. Οὐδένα εὗρεν εἰς τὸν προθάλαμον. Ἐπειδὴ οὐδέποτε ἡ βασιλικὴ ἐκείνη ὑπαρξὶς ὑπέκυπτεν εἰς αἰφνιδίους ὀρέξεις, πάντοτε ἀνέμενον αὐτόν, ὡς αἰεὶ ἤρχετο, ἀφοῦ ἤθελεν ἀπαξ ἀναχωρήσει, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑποθεθῆ ὅτι ὁ ἐρχόμενος ἦτο ὁ βασιλεὺς· ὁ κλητῆρ θὰ ἐδίσταζε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ.

Εἰσηλθε λοιπὸν εἰς τὰ δώματα τῆς κυρίας Μαιντενῶν κρατῶν εἰς χεῖρας τὴν ἐπιστολὴν τοῦ νικητοῦ τῆς Σταφάρδης.

Ἡ μαρκησία, ἄγουσα τὸ πεντηκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας της κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, διετήρει ἀθικτον τὴν ὕγιᾶ κρᾶσιν, δι' ἣν ἐφθονεῖτο παρὰ πάντων τῶν ἐν τῇ Αὐλῇ ὠραίων γυναικῶν. Ἐφαίνετο ὅτι ἐμελλε νὰ γίνῃ ἐφάμιλλος τῇ θαυμαστῇ Νανῶν. Οὐδεμία ποτὲ γυνὴ ἔσχεν ὠραιότερους βραχίονας καὶ ἀβροτέρας χεῖρας· ἡ ὄσφυς καὶ ὁ κόλπος τοιαύτην ἐκέκτηντο ἐντέλειαν ἔκτακτον, ὥστε ὁ Μέγας Δελφίνος, καθὰ ἐλέγετο, τὸ ἀνεκῆρυξε πανδήμως, ἔν τινι ἑορτῇ προσωπιδοφόρων, στρυμώξας, οὕτως εἶπειν, τὴν μαρκησίαν εἰς τὴν εἴσοδον μιᾶς τῶν αἰθουσῶν, κατὰ τὸν μέγαν συνωθισμὸν τῶν μεταμφιεσμένων.

Τὰ ὄμματα της ἦσαν τόσον θαλακτικά, τόσον τολμηρὰ καὶ τόσον φωτεινά, ὥστε μόνον τὰ ὄμματα τοῦ βασιλέως ἠδύνατο νὰ ὑποφέρωσι τὴν λάμψιν των. Τὸ στόμα, ὅπως οὖν συνεσφιγμένον, συνεστέλλετο ὑπὸ ἰδιαζόντος μορφασμοῦ, κἀλῶς ἀρμόζοντος εἰς τὰ σαρκώδη καὶ ρόδινα χεῖλη της, ὑπενθυμίζοντος δὲ τὸ διάσημον *στραβοστόμιασμα* τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων. Ὁ μορφασμὸς αὐτὸς παρέτεχε κάποιαν κίνησιν εἰς τὸ πρόσωπόν της, τὸ συνειθισμένον ἐπὶ τοσοῦτον νὰ μένῃ ἀπαθές, ὥστε ἀπὸ δώδεκα ἐτῶν οἱ αὐλικοὶ οὐδὲν ἠδύνατο ἐξ αὐτοῦ νὰ διαγνώσωσιν.

Ἡ μαρκησία, ἐνδεδυμένη ἀκόμη, ἐδεῖπνε παρὰ μικρὰν τραπέζαν. Ὁ ζωμὸς ἐντὸς ἀργυρᾶς παροψίδος καὶ τινες καρποὶ ἐπὶ ὠραίου ἰαπωνικοῦ δίσκου ἀπετέλουν ὅλον αὐτῆς τὸ δεῖπνον. Ὁ Μανσῶ, ὁ ἐπιστάτης τῆς κυρίας Μαιντενῶν, ὑπηρετεῖ αὐτὴν εἰς τὴν τραπέζαν· ἡ μαρκησία ἔτρωγε μετὰ σπουδῆς καὶ ἀφηρημένη, βλέπουσα συχνὰ εἰς τὴν θύραν καὶ ἐρωτώσα γραίαν θεραπαινίδα, ἣτις περιεφέρετο ἐντὸς τοῦ θαλάμου ἀνησυχῶς, ὅσον καὶ ἡ κυρία της, ἀναμένουσα τὴν ἀφίξιν τοῦ κυρίου Ἀρλαί.

Ἡ γυνὴ αὕτη ἦν ἀπεκάλου *φιλενάδαν* τῆς Κυρίας, καὶ ἣτις ὠνομάζετο Νανῶν Βαλιέν, ἐθεωρεῖτο δύναμις ἐκ τῶν μεγίστων, πρὸ αὐτῆς δὲ προσέκλινον πάντες ἐν τῇ Αὐλῇ. Ἡ Νανῶν εἶχεν ὑπηρετήσῃ τὸν κ. Σκαρρῶν ἐν τῇ ὁδῷ Ἀγίου Ἰακώβου, διετέλει δὲ νῦν εἰς σχέσεις μετὰ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' ἐν Βερσαλλίαις.

— Νανῶν, εἶπεν ἡ μαρκησία, ἔρχομαι;

— Ὁχι, κυρία· καὶ ἐκουράσθηκα νὰ τριγυρίζω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον· μ' αὐτὸ δὲν ἔρχονται γρηγορώτερα ἐκεῖνοι ὅπου περιμένονται καὶ κουράζονται ἐκεῖνοι ὅπου περιμένουν, ἀπῆντησε δυσθύμως ἡ *φιλενάδα*.

— Ἀναπαύσου, Νανῶν· εἶπε πρῶτος ἡ μαρκησία· δόσε μου νὰ νιφθῶ καὶ σήκωσέ τὸ τραπέζι, Μανσῶ. Δὲν σοῦ φαίνεται περιέργον, Νανῶν, ὅτι δὲν ἦλθεν ἀκόμα;

— Οὐ! ὁ παραλυμένος! εἶπε γρυλλίζουσα ἡ Νανῶν.

Ὁ Μανσῶν ἀπεκόμισε τὰ ἐπιτραπέζια σκεῦη, ἡ δὲ Νανῶν προσέφερεν εἰς τὴν

μαρκησίαν ζυμὴν ἐκ μέλιτος, ὅπως καθα-
ρίσῃ τὰς χεῖράς της, μετὰ φωνῆς δὲ πα-
ρωργισμένης,

— Μὴ τὸν περιμένετε, εἶπει πέσετε νὰ
κοιμηθῆτε καὶ ἂν ἔλθῃ, ἐγὼ θὰ τὸν δε-
χθῶ ὅπως τοῦ χρειάζεται.

— Ἐλα, ἔλα! μὴ συγχίζεσαι, Νανών.
ἄς μὴ κακομεταχειρισθῶμεν τὸν κύριον
Ἄρλαϊ, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία ἐν τούτοις
εἶνε περίεργον!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐνεφανίσθη
ὁ βασιλεὺς.

Ἰδοὺσα τὸν Λουδοβίκον ἸΔ' ἡ μαρκη-
σία δὲν ἠγέρθη. Ἡ ἔκπληξις καὶ ἡ στενο-
χωρία της ὑπῆρξαν τοιαῦται, ὥστε ὁ βα-
σιλεὺς, ἂν δὲν ἦτο ἀπησχολημένος ἐξ ἄλ-
λων σκέψεων, θὰ τὸ περητῆρει ἀφύκτως.

Ἔπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ ἀμφιβολία εἰσέδυν ἐν τὴν καρδίαν
ἐκείνην τὴν παλλομένην μόνον διὰ τὸν ἀ-
πόντᾳ. Διηρώτα αὐτὴν μετὰ φρίκης μή-
πως ἡ τρομερὰ κατηγορία ἦν βάσιμος,
μήπως ὁ ἄνθρωπος ὃν ἐλάτρευε παρασυρ-
θεὶς ἐκλήιδωσε τὴν τιμὴν του.

Καὶ ὅποια ἡ πράξις; Δὲν ἐμάντευε. Συν-
ωμοσία ἴσως. Ἐκδίκησις γυναικὸς κατὰ
τοῦ ταγματάρχου Βορισώφ, ἀποθέντος τὸ
κιβωτίδιόν του παρὰ τῷ κ. Δορζέρ, ἐξε-
πίτηδες ἵνα στήσῃ παγίδα εἰς τὸν κύριον
δὲ Καρνοέλ.

— Νὰ τί θὰ κάμῃς, ἐπανέλαβεν ἡ Ἀ-
λίχη μετὰ σταθερότητος. Τὸ βάλω τώρα
θὰ τελειώσω. Θὰ μοῦ δώσῃς τὸ ριπίδι μου
καὶ τὸ φαλιδίον ἀπὸ τὸν δίσκον καὶ συγ-
χρόνως θὰ πάρῃς καὶ τὸ γράμμα. Ἐγὼ
θὰ πάγω εἰς τὸν πατέρα καὶ σὺ βρίσκεις
πρόφασιν πῶς θὰ καπνίσῃς καὶ πηγαίνεις
εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Ἐχει φῶς, καὶ δὲν
θὰ σὲ πειράξῃ κανεὶς ἐκεῖ θὰ διαβάσῃς
τὸ γράμμα μου.

— Τὸ γράμμα τοῦ ἐραστοῦ σου! Μὰ τί
μὲ θαρρεῖς;

— Διαβάσέ το χωρὶς δισταγμὸν. Δὲν
ἔχω νὰ κρύψω τίποτε οὔτε νὰ ἐρυθριάσω,
διότι ἀγαπῶ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Καὶ ὅ-
ταν τὸ διαβάσῃς τότε θὰ ἀποφασίσῃς τὴν
τύχην μου.

— Ἐγὼ! λόγῳ τιμῆς θαρρῶ πῶς ἐτρε-
λάθης.

— Ἄφες με νὰ τελειώσω. Ἐὰν τὸ γράμ-
μα ἐξηγῇ, καὶ δικαιολογῇ τὴν διαγωγὴν
τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ θὰ μοῦ τὸ δώσῃς
πρὶν φύγῃς ἀπόψε, καὶ σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι
αὐριον θὰ τὸ δεῖξω τοῦ πατέρα. Ἄγ-
μως νομίζῃς ὅτι τὸ γράμμα τοῦ τὸν κατα-
δικάζει ἢ ἀπλῶς μόνον τὸν κατηγορεῖ. . .

— Λοιπὸν;

— Κάψε το καὶ ἔλα ἔπειτα μέσα. Τὰ

μάτια μου θὰ ζήτησούν τὰ ἰδικά σου καὶ
μὲ τὸ πρῶτόν σου βλέμμα θὰ μάθω ἂν
πρέπει νὰ ἐλπίζω.

Ἄ Μάξιμος ἔσπευδε ν' ἀρνηθῆ διαρρή-
δην ὅτι δὲν ἐδέχετο τοσοῦτω λεπτὴν ἐντο-
λήν, ἀλλ' ἤδη ἡ ἐξαδέλφη του ἔκρουσε
καὶ τὴν τελευταίαν νόται τοῦ Κίριατοι
καὶ ἠγέρθη λέγουσα ὑψηλοφώνως

— Τί ζέστη, δός μου τὸ ριπίδι μου.

Ἡ στιγμή ἦν κρίσιμος. Ὁ κύριος Δορ-
ζέρ ἐπροχώρει. Ἐν ἔτι βῆμα καὶ θὰ ἐβλεπε
τὸ γράμμα.

Ἄ Μάξιμος ἄκων ἀπεφάσισεν, ἔλαβε τὸ
γράμμα καὶ λίαν ἐπιδεξιῶς τὸ ἔθεσεν εἰς τὸ
θυλάκιόν του. Ταῦτοχρόνως ἐπέσπερε τῇ
Ἀλίχῃ τὸ ριπίδιόν της, ἐνῶ αὐτὴ τὸν ἡ-
χαρίστειδιὰ βλέμματος ἐκφραστικωτάτου.

— Εὐγε, ἀνεψιέμου, εἶπε γελῶν ὁ κύριος
Δορζέρ, βλέπω καὶ δεικνύεις σημεῖα προ-
όδου. Μισὴ ὥρα νὰ στρέφῃς τὰ φύλλα τῆς
μουσικῆς εἶνε κάτι τι καὶ ὑποθέτω ὅτι ἔ-
χεις ἀνάγκην νὰ καπνίσῃς ἕνα τσιγαράκι.
Ἐλα ἔλα, πῶς τὸ κατάλαβα!

— Ὅχι, θεέ μου, εἶπε ζωηρῶς ὁ Μά-
ξιμος ἐπιζητῶν δυσκολίας ὡς πρὸς τὸ
σχέδιον τῆς Ἀλικῆς. Προτιμῶ νὰ παί-
ζωμε ἕνα οὔρατ.

— Πήγαινε, ὑποκριτά, πήγαινε νὰ κα-
πνίσῃς εἰς τὴν βιβλιοθήκην, παιδί μου.
Θὰ εὐρῆς ὠραία σιγάρα τῆς Ἀθάνας ποῦ
μοῦ τὰ ἔστειλεν ὁ ἀνταποκριτής μου.

Τὰ πάντα κατὰ τοῦ Μαξίμου συνώμο-
τον.

Ἡ Ἀλίχη, ἀκούουσα ὅτι ὁ πατήρ της
ἐγένετο ἀκουσίως του συνένοχός της, ἔρ-
ριπτεν ἱκετευτικὰ βλέμματα πρὸς τὸν Μά-
ξιμον.

Ἐπὶ τέλους καὶ οὗτος δὲν εἶχε τὸ θάρ-
ρος ν' ἀντιστῆ ἐπὶ πλέον καὶ ἐβάδισε βρα-
δέως ὅπου τὸν ἔστειλλον.

Ἐσκέφθη νὰ συμπαραλάβῃ καὶ τὸν
Βινιορὺ, ἂν ἀπαλλαγῇ τῆς ὑποχρεώσεως
ἦν τῷ ἐπέββαλλεν ἡ ἐξαδέλφη του. Βε-
βαίως δὲν ἠθελεν αὐτὴ νὰ γίνῃ γνωστὴ ἡ
ἐπιστολή εἰς τὸν Βινιορὺ καὶ ἐὰν ὁ τα-
μίας τὸν συνώδευεν οὐδῶως θὰ ἐξεπλήσ-
σετο ἡ Ἀλίχη ἂν ὁ ἐξαδελφός της δὲν ἐ-
ξετέλεσε τὴν παραγγελίαν της.

Ἡ Ἀλίχη ὅμως ὥσει προλαμβάνουσα
τὰς σκέψεις του, ἐπορεύθη κατ' εὐθεῖαν
πρὸς αὐτόν, καθήμενον πάντοτε παρὰ τὴν
ἐστίαν καὶ ἤρξατο ζωηρῶς συνδιαλέξεως.

Ἄ Μάξιμος δὲν εἶχε τὴν σκληρότητα
νὰ διακόψῃ συνδιαλέξιν πληροῦσαν τὰς
εὐχὰς τοῦ φίλου του.

— Μπα! εἶπε κατ' ἐαυτόν, καὶ θαρρεῖ
ἡ ἐξαδέλφη μου πῶς θὰ ἐκτελέσω τὰς
διαταγὰς της. Κάθομαι ἐδῶ πέρα, πίνω
κανένα σιγάρο καὶ μετὰ ἕνα τέταρτο πάω,
τὴν βρίσκω σὲ καμμιὰ γωνιὰ καὶ τῆς δίνω
τὸ γράμμα της χωρὶς νὰ τῆς πῶ λέξι.
Θὰ νομίσῃ πῶς εἶνε καλὸ σημεῖο, δὲν θὰ
καταλάβῃ πῶς εἶνε κλειστὸ ἀκόμη, καὶ
θὰ τὸ βάλῃ εἰς τὴν τσέπη της. Ἄμα
πάγῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της θὰ θελήσῃ νὰ
τὸ διαβάσῃ καὶ τότε θὰ ἴδῃ καὶ ἄς κἀν
ὅ,τι θέλει.

Ταῦτα σκεπτόμενος εἰσῆλθεν εἰς τὴν
βιβλιοθήκην, ἐξέλεξεν ἕν σιγάρον Ἀθάνας

καὶ καθήσας ἐπὶ κλιντήρος προσέβλεπε τὸ
σπινθηρίζον πῦρ. Ἡ θέσις ἦν ἐξαιρετος
πρὸς ρευθασμούς.

Τὰ συμβάντα τῆς προηγηθείσης νυκτός
καὶ τῆς σημερινῆς ἀντιπαρήλθον πρὸ τῶν
ἡμικλείστων ὀφθαλμῶν του καὶ τῷ ἐφάνη
ὅτι ὅλα ταῦτα τὰ ἐπεισόδια συνεδέοντο
πρὸς ἄλληλα διὰ συνδέσμου μυστηριώδους,
τὸν ὅποτον δὲν ἐβλεπεν ἔτι. Εἶτα ἡ σκέψις
του ἐπανῆλθεν εἰς τὸ γράμμα τοῦ κυρίου
δὲ Καρνοέλ. Δὲν ἐσκέπτετο κἀν νὰ τὸ ἀ-
νοιξῇ, ἀλλ' ἤδη περίστασις, ἦν δὲν προ-
εἶδεν, ἐπαρουσιάζετο πρὸ αὐτοῦ.

— Ἄν ὅμως αὐτός ὁ νέος ὁμολογῇ
ὅτι εἶνε ἔνοχος, ἐψιθύρισε, θ' ἀποδώσω
μεγάλην ὑπηρεσίαν εἰς τὴν Ἀλίχῃ ἀνα-
γινώσκων ἐγὼ ἀντ' αὐτῆς τὴν ἐξομολό-
γησίν του.

— Ναι. . . θὰ κάνω καλὴν πράξιν, ἀλ-
λὰ δὲν εἶμαι καὶ βέβαιος ἂν ἡ Ἀλίχη θὰ
μοῦ τὸ χρεωστῇ. Αὐτὰ τὰ κυρίτσια ἔ-
χουνε ἰδιοτροπίαις. Καὶ αὐτὴ μάλιστα
ποιὸς ἔμπορῶσε νὰ ὑποθέσῃ ὅτι θ' ἀρα-
βωνισθῇ χωρὶς τὴν ἀδειαν τοῦ πατέρα
της καὶ ὅτι θὰ μὲ ζητεῖ ἐμένα ὡς μυστι-
κοσύμβουλον; Νὰ κάψω τὸ γράμμα τοῦ
ἐραστοῦ της ἂν τὸν εὐρῶ ἔνοχον ὠραία
παραγγελία μου ἴδωσι. Θαρρῶ ὅμως πῶς
ἔπρεπε ν' ἀποταθῶ εἰς τὸν πατέρα της
καλλίτερα. Εἶνε ἀλήθεια ὅμως ὅτι ὁ θεὸς
δὲν θὰ ἐφαινόταν καὶ τόσον ἀμερόληπτος,
ἐπειδὴ κατ' οὐδένα λόγον θέλει τὸν κύ-
ριον δὲ Καρνοέλ. Ἐνῶ ἐγὼ θὰ τῆς πῶ τὴν
ἀλήθειαν, καὶ ἂν τῆς βεβαιώσω ὅτι εἶνε ἔ-
νοχος θὰ μὲ πιστεύσῃ. Τότε ὁ Βινιορὺ θὰ
ἔχη τύχη.

Ἡ τελευταία αὐτῆ παρατήρησις ἤξιζε
περισσότεραν μελέτην παρὰ τῷ Μαξίμῳ.

Ἐσκέφθη τὰ εὐτυχεῖ ἐπακόλουθα, ἄτινα
θὰ συνεπήγετο ἡ μεταβολὴ τῆς δεσποινί-
δος Δορζέρ ἀναλαβούσης ἀπὸ ἀτυχοῦς ἔ-
ρωτος. Ἄπαξ καταπισθεῖσα περὶ τῆς
αἰσχροτήτος τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, ἠθε-
λεν ἐπανελθεῖ εἰς αἰσθητάματα λογικώτερα
καὶ ἵνα μὴ λυπήσῃ τὸν πατέρα της θὰ ἐ-
δέχετο ὡς σύζυγον ἔντιμον προτεινόμενον
αὐτῇ νέον.

Ἐποφῆριος δὲ τοῦ κυρίου Δορζέρ ἦν βε-
βαίως ὁ Βινιορὺ, περὶ οὗ ἡ Ἀλίχη πρὸ ὀ-
λίγου ἔτι ὠμίλει μετὰ συμπαθείας, σχεδὸν
μετ' ἀγάπης.

— Ἐὰν συντελέσω ν' ἀποκλείσω διὰ
παντός τὸν κύριον Καρνοέλ, ἐψιθύρισε ὁ
Μάξιμος, βέβαια καθιστῶ ἕνα ἀτυχεῖ, διότι
ὁ Βινιορὺ μὲ ὅ,τι καὶ ἂν λέγῃ εἶνε τρε-
λὸς γὰρ τὴν Ἀλίχῃ καὶ ἴσως ἴσως δύο μάλ-
ιστα εὐτυχεῖς, ἐπειδὴ ὁ Βινιορὺ εἶνε ὁ
καλλίτερος τῶν συζύγων, πράγμα, τὸ ὀ-
ποτον ἐπὶ τέλους θὰ ἐννοήσῃ καὶ ἡ ἐξα-
δέλφη μου. Ναι, ἀλλὰ ν' ἀνοιξῶ γράμμα
ποῦ δὲν εἶνε δικόν μου καὶ νὰ τὸ δια-
βάσω. . . μολοντί μου ἔδωκε τὴν ἀδειαν
ἡ Ἀλίχη εἶνε πολὺ δύσκολον.

Ἐπειτα εἶνε ὅπως διόλου ἀπίθανον ὅτι
ὁ Καρνοέλ γράφει εἰς ἐκείνην ποῦ ἀγαπᾷ
διὰ νὰ τῆς ὁμολογήσῃ ὅτι ἐκλεψε. Αὐτὰ
δὲν τὰ λέγουν ποτέ. Πάρα πολὺ ἀπλᾶ
σκέπτεται ἡ ἐξαδέλφη μου, ὑποθέτουσα

ὅτι ἐκεῖνος ἔχει ἀνάγκη νὰ τῆς ἐξομολογήθῃ.

Τὸ γράμμα θὰ ἦνε παραγεμισμένον ἀπὸ διαβεβαιώσεις αἰωνίου ἔρωτος, καὶ ἀπὸ κατάρτας κατὰ τῆς τύχης, ἡ ὁποία τῆς ἔδωσε πατέρα ἀκαμπτον. Καὶ ὅταν διαβάσω ὅλ' αὐτὰ τὰ γλυκάνοστα ἐρωτολογήματα θὰ ἔμπερθευθῶ περισσότερο παρὰ πρῶτα, διότι θὰ μὲ τύπτῃ ἡ συνείδησις ἂν τῆς τὸ δώσω, καθὼς τῆς ὑπεσχέθην, τότε εἶνε ποῦ θὰ τῆς γυρίσῃ τὸ κεφάλι. Τάπεφάσισα! θὰ τῆς τὸ δώσω κλειστό.

Μετὰ τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἤρξατο σκεπτόμενος τὰ τῆς ὁδοῦ Ζουφροῦ κατ' ἀκολουθίαν δὲ καὶ περὶ τῶν πληροφοριῶν ἃς ἔλαβε παρὰ τοῦ κυρίου Δορζέρ περὶ τοῦ Γώγου.

Ἡ ἱστορία τῷ ἐφαίνετο πολὺ παράδοξος καὶ ἐσκέπτετο νὰ ζητήσῃ μὲ τρόπον πληροφορίας παρὰ τοῦ παιδὸς περὶ τῆς κομῆσεως Ριάλτα, τῆς προστατευούσης ἕνα γκροῦμ, υἱὸν κλητῆρος τραπέζης καὶ ἔκγονον θυραοῦ.

Τὴν κυρίαν τὴν ἐγνώριζεν ἐκ φήμης, διότι εἰς τὸν κύκλον τῶν φίλων του συχνάκις περὶ αὐτῆς ἐγένετο λόγος. Δὲν ἐδύχναζε παρ' αὐτῆ καὶ ἠπόρει διατί, ἀφοῦ πολλοὶ φίλοι του προσεφέρθησαν νὰ τὸν παρουσιάσωσιν. Ἀλλὰ καὶ τότε τοῦτο ἦν λίαν εὐκολον, ἀφ' οὗ μάλιστα ὑπῆρχε καὶ λόγος νὰ ἐξιχνιάσῃ δηλαδὴ τὰς σχέσεις τῆς ξένης ἑκατομμυριούχου μετὰ τοῦ Γώγου.

Ἦτο δὲ καὶ ἡ κατάλληλος περίστασις νὰ ἐπιδειξῇ τὸ βραχιολίδιον του μετὰ τὸν κόσμον τασούτων ξένων, ὅπου βεβαίως δὲν θὰ ἔλειπον αἱ ἐκκεντρικαὶ καὶ βαθύπλουτοι γυναῖκες. Καὶ φυσικῶς τὸ πνεῦμά του ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μέγα σχέδιόν του, τὸ ὁποῖον πρὸς μικρὸν ἐλησμόνησε τὴν ἀναζήτησιν τῆς γυναικὸς μὲ τὸ κομμένο χέρι.

— Αὐτὴν πρέπει νὰ εὔρω, διὰ νὰ μάθω ἂν ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εἶνε ἔνοχος ἢ ἀθῶος, ἐσκέπτετο.

Ἐὰν ἡ ταλαίπωρος Ἀλίκη ἐγίνωσκε αὐτὸ τὸ συμβᾶν βεβαίως ἠθελεν ὑποστηρίξει ὅτι ὁ κύριος Καρνοέλ εἶνε ἀθῶος. Διότι τέλος δὲν ἦτο μὲ τοὺς κλέπτας, ἀφοῦ τὴν νύκτα τῆς πρώτης ἀποπειράς ἦτο εἰς τοῦ θείου μου.

Καὶ μήπως ἂν τῆς πῶ ὅτι δὲν εἶνε λόγος ἰσχυρὸς αὐτὸς θὰ μὲ πιστεύσῃ; ἢ τρέξῃ εἰς τὸν πατέρα της καὶ τότε θὰ τὰ βάλῃ μὲ τὸν Βινιορῦ, ὁ ὁποῖος ἐσιώπησε. Καὶ τότε χαίρετε σχέδιά μου. Ὁ θεὸς μου ἐδιέβαλεν εἰς τὰς ἐφημερίδας γιὰ τὸ χέρι καὶ θὰ τρέξῃ ἀμέσως νὰ τὰ πῇ ὅλα εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἐννοεῖται ὅτι θὰ τὴν ἔχῃ κακὰ ὁ κύριος Καρνοέλ, διότι θὰ τὸν εὔρισκαν, ἀφοῦ εἶνε ἀκόμη εἰς τὸ Παρίσι.

Καὶ!.. ἀλήθεια, εἶπεν αἰφνης, διατί μένει ἀκόμη ἐδῶ; Ἐγραψεν εἰς τὸν Βινιορῦ πῶς ἔφευγε καὶ ὅμως ἔμεινε. Πράγματι εἶχε σπουδαίους λόγους διὰ νὰ πράξῃ ἔτσι, ἀλλὰ τί λόγους;

Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τραπεζίτου ἐσκέφθη πολὺ.

— Αὐτὸ θὰ τὸ μάθαινα ἴσως ἂν ἐδιέβαζα τὸ γράμμα ποῦ ἔχω στὴν τσέπη μου.

Πιθανὸν ἂν ὁ νέος ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκη νὰ ἐξηγήσῃ τὴν διαγωγὴν του εἰς τὴν Ἀλίκη. Ὅ,τι δὴποτε καὶ ἂν ἦνε αἱ ἐξηγήσεις αὐταὶ θὰ ἰδῶ τί ἀξίζουν καὶ τότε δὲν θὰ ζητῶ εἰς τὴν τύχην.

Ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ ἤρχισε νὰ βαδίξῃ κατὰ μῆκος τῆς βιβλιοθήκης. Ἦν λίαν περιπεπλεγμένος. Ἡ περιέργεια μὲν τὸν ὤθει, ἀλλὰ πάλιν τὸν ἐκράτει ἡ ἰδέα, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ λάθῃ γνώσιν τῶν μυστικῶν ἐμπνεύσεων ἐραστοῦ.

Ἐξήτασε τὰς δύο ὑποθέσεις, ἂν δηλαδὴ διὰ τῆς ἐπιστολῆς θὰ ἐπληροφορεῖτό τι, ἢ ὄχι. Ἐτέρα δὲ τις σκέψις αἰφνης τῷ ἐπήλθε.

— Ἐὰν χωρὶς νὰ διακηρύττῃ ἑαυτὸν ἔνοχον, ἐψιθύρισε, ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ, ἀφίνει νὰ φανῇ ἡ μηχανορραφία, ἐὰν μάλιστα προσδιώριζε τοὺς δράστὰς, τότε τὸ πᾶν θὰ ἐξηγεῖτο. Ἐχομεν ὅλοι συμφέρον νὰ γνωρίσωμεν δὴλωσιν, ἡ ὁποία θὰ μᾶς φανερώσῃ τὰ ἴχνη τοῦ ἐνόχου, καὶ ὅλοι, ἀκόμη καὶ αὐτὸς ὁ Βινιορῦ, ὁ ὁποῖος οὐδὲν κερδίζει μένων ἐν τῇ ἀβεβαιότητι.

Εἰς τοιαύτας περιστάσεις, χρειάζονται καὶ μεγάλαι ἀποφάσεις. Θὰ τὸ ἀνοιξῶ, ἢ Ἀλίκη τὸ θέλει. Τόσῳ τὸ χειρότερον διὰ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

Καὶ ἄνευ ἄλλης σκέψεως ἐξέβαλε τοῦ θυλακίου του τὸν φακέλλον.

Ἐφερε τὴν διεύθυνσιν τῆς δεσποινίδος Δορζέρ, ἀλλ' ἄνευ ἐπισημειώσεως τῆς ὁδοῦ, ἀπόδειξις ὅτι παρεδόθη εἰς τὸν Ἰωσήφ, εἶτε ὑπ' αὐτοῦ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, εἶτε ὑπ' ἄλλου τινός.

— Πράγματι καὶ ὁ ἐξόριστος καὶ ἡ κλέπτρια ἔχουν σχέσεις εἰς τὸ σπίτι.

Ἐσχισε τὸν φακέλλον καὶ ἀνέγνω.

« Δεσποινίε »,

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἡ ἐξαδέλφη μου ὡς φαίνεται εἶνε ἐπιφυλακτικὴ.

« Σὰς ἡγάπων, σὰς ἀγαπῶ ἀκόμη, καὶ ἐπίστευσα ὅτι καὶ σὲς μὲ ἡγαπᾶς. Ἦμην τρελὸς ὅτε ἔδωσα πίστιν εἰς τοὺς ὄρκους σὰς. Δὲν ἐζητάω ἀφ' ἡμῶν νὰ τοὺς κρατήσῃς. Ὁ πατήρ σου μοὶ ὑπέμνησεν ὅτι εἶσθε πλούσια, ὅτι ἤμην πτωχός, καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοῦ ἐζητάσῃς. Ἐνόησα καὶ ἀπῆλθον.

Ἀπεφάσισα νὰ ἐκαπρισηθῶ. Ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ ἀφῆσω τὴν Γαλλίαν χωρὶς νὰ γονατίσω ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρός μου. Μετέβην εἰς Βρετάνην, εἰς τὸ Καρνοέλ. Παρέμεινα ἐκεῖ δύο ἡμέρας ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἑρειπίων τοῦ οἴκου ἐν ᾧ ἐγεννήθην.

Ἐδιὰτι ἐπανῆλθον εἰς Παρίσι; Ὁ θεὸς μου ἐδιέβαλεν μὴν χαρακτῆρα. Ἐπανῆλθον, διότι ἠλπίζα ἔτι. Ἠλπίζα ὅτι ὁ κύριος Δορζέρ μ' εἶχεν ἐξαπατήσει λέγων μοι ὅτι δὲν ἐτόλμησατε νὰ τὸν παρακούσετε, ἀλλ' ὅτι μὲ ἡγαπᾶτε ἀκόμη.

Καὶ δι' ἕτερον λόγον, ἠθελῆσα νὰ σὰς ἐπανιδῶ, καὶ τὸ ἐπέτυχα. Τὴν κυριακὴν, ὅτε εἰσήργεσθε εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἤμην ἐκεῖ, ἐν τῷ πλήθει, παρὰ τὰ βήθρα τῆς ἐκκλησίας. Καὶ πλεόν ἔτι, ἐτόλμησα νὰ πλησιάσω γέροντά τινα ὑπῆρξεν τοῦ πατρός σου, αὐτὸν ὅστις θὰ σὰς ἐγχειρίσῃ τὴν ἐπιστολήν μου. Μ' ἐπληροφόρησεν ὅτι οὐδεὶς ἐλάλει δι' ἐμὲ, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἐκλαύσατε, ὅτι ὑπεφάρατε.

Τότε ἐσκέφθην νὰ σὰς γράψω ἵνα σὰς παρακαλέσω νὰ μὲ ἀκούσετε μίαν ἀκόμη φοράν. Δὲν θὰ σὰς ἐπιπλήξω, οὔτε ὁ ἀπατήσῃς νὰ φράξῃτε τὴν πίστιν, ἢν μοὶ ὠρκίσθητε. Γνωρίζω ὅτι πάντα ἔληξαν ἕως ἐδῶ μετὰς μου.

Ἐννοεῖτε δὲ ὅτι οὔτε τὴν περιφρόνησίν σου θέλω οὐδὲ τὸ ἔλεος. Θὰ εἴχετε δὲ τὸ δικαίωμα νὰ μὲ περιφρονῆτε ἂν δὲν ἐξηγουμένη ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀπότομον ἀναχώρησίν μου, ὅταν μάθετε τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἀναγνωρίσατε ὅτι ἐφράξα ὡς ὤφειλον νὰ πράξω. Ἀἴτιον πέμπτην, τὴν τρίτην ὥραν, θὰ εἶμαι εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλῶνης, κατὰ τὴν ὁδὸν « Ἐτουάλ » καὶ « Μπουλώ ».

« Θὰ ἔχετε τὸ θάρρος νὰ ἔλθετε ἐν ἀμάξῃ καὶ συνοδευομένη ὑπὸ τῆς παιδαγωγῶσός σου; »

Ἡ κυρία Μαρτινὸ θὰ παρασταθῇ ἐν τῇ συνδιαλέξει μας, τῇ βραχεία ἄλλως τε, καὶ θὰ δυνθῇ νὰ τὴν ἐπαναλάβῃ εἰς τὸν κύριον Δορζέρ.

Ἄν δὲν ἔλθετε, αἴριον ἐσπέρας ἀναχωρῶ ἐκ Παρισίων ἵνα μὴ πλέον ἐπανέλθω. Ἐν τῷ ἐπανιδεῖν, ἢ χαίρετε ».

— Διάβολε, εἶπεν ὁ Μάξιμος, πολὺ ἰδιόρρυθμον ἐρωτικὸν γράμμα, τὸ τέλος τοῦ μάλιστα εἶνε ἀριστούργημα. Ὁ κύριος αὐτὸς ζητεῖ συνέντευξιν, ἀλλὰ ὁμολογεῖ πῶς εἶνε καὶ ἔνοχος, διότι τί ἄλλο βέβαια σημαίνει ἡ φράσις αὐτή: « Ἐπράξα ὡς ὤφειλον νὰ πράξω ».

Καυμένη Ἀλίκη, τί δυστύχημα!

Τὸ ζήτημα ὅμως εἶνε πῶς πρέπει νὰ φερθῶ μὲ τὴν Ἀλίκη. Μοῦ εἶπε νὰ ρίψω τὸ γράμμα στὴ φωτιὰ ἂν εὔρισκα τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἐνοχῆς τοῦ Καρνοέλ. Φαντάζομαι ὅμως τί σκηνὴ θὰ γίνῃ, ἀμα ἔμβω μέσα!

Ὅθ' μ' ἐρωτήσῃ μὲ τὰ μάτια καὶ ἀμα ἰδῇ τὴν καταδίκην τοῦ ἐρωμένου της θὰ τὴν πιᾶσῃ ἢ καρδιά της, καὶ θὰ πῆσῃ. Ἄμ τὴν ξέρω ἐγὼ τὴν ξαδελφούλα μου.

Ἐκανε πρὸ ὀλίγου τὴν γενναίαν, ἐπειδὴ ἐνόμιζε πῶς τὸ γράμμα θὰ ἦτο ἀθωοτικὸν γιὰ κεῖνον ποῦ τὸ ἔγραψε. Μὲ παρεκάλεσε δὲ νὰ τὸ διαβάσω ἐγὼ γιὰ νὰ μὲ κἀνῃ σύμμαχόν της.

Πολὺ σκληρὰ ἡ πραγματικότης καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὴν ὑποφέρῃ τὸ καυμένο τὸ κορίτσι. Ἄν κἀψω τὸ γράμμα θὰ ἔχωμεν λιποθυμίαν. Ἡ Ἀλίκη θ' ἄρρωστήσῃ, καὶ ποῖός ξέυρει, ἢ μπορεῖ νὰ πεθάνῃ. Τέτοιαι φύσις ποῦ εἶνε, ὅλα πρέπει νὰ τὰ φοβᾶται κκεῖν. Καὶ θὰ λυπηθῶ πολὺ, ἂν εἶμαι ἐγὼ ἡ αἰτία, τὴν ἀγαπῶ πολὺ τὴν καυμένην.

Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τραπεζίτου ἐκράτει τὸ δυσάρεστον γράμμα, ἔτοιμος νὰ τὸ ρίψῃ ἐν τῇ ἐστία.

Φοβηθεὶς ὅμως τὸν πειρασμὸν ὀπισθοδρόμησεν, ἐπαναλαβὼν τὸν περιπατόν του ἐν τῷ δωματίῳ.

Αἱ φωναὶ τῶν προσκεκλημένων ἔφθανον μέχρις αὐτοῦ διὰ τῆς συγκοινωνούσης θύρας. Ἦκουε τὰς ἐπιφωνήσεις τῶν παιζόντων οὐστ, τὰς μωρολογίας τῶν γυναικῶν καὶ ἐνίοτε καθαρὸν καὶ ἠχηρότατον γέλωτα, λίαν γνωστὸν του.

— Μικρούλα! ἐψιθύρισε, γελᾶς διὰ νὰ μὴ ἐννοήσουν ὅτι κάθεσαι εἰς ἀναμμένα κάρβουνα. Πόσῃ στενοχωρίαν ἔνεκα τῆς ἀβεβαιότητος ἔχεις. Τώρα θὰ ἀκούσης καὶ τὸ τρομερότερον.

Ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ τὸ πῶ. Τότε πρέπει νὰ τῆς δώσω τὸ γράμμα. Διάβολε! γράμμα, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ κύριος αὐτὸς τῆς δίδει συνέντευξιν. Νὰ φροντίς, τὴν ὁποίαν βεβαίως δὲν θὰ λάβω.

Πράγματι πολὺ ἀνόητα ἐφέρθηκα νὰ ἀνακατευθῶ εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς ἐξαδέλφης μου.

Καὶ ἤρξατο πάλιν σκεπτόμενος καὶ ἀμυχανῶν.

Ἀνέγνωσεν ἐκ νέου τὴν ἐπιστολήν μετὰ πλείονος προσοχῆς ἢ τὸ πρῶτον, ἐξήτασε καλῶς τὰς φράσεις, καὶ ἡ δευτέρα αὐτῆ

ἀνάγκωσι τῷ ἐπεβαίωσε τὰς ἀμφιβολίας. Ὁ Ροβέρτος ἔλεγε ὅτι μετέβη νὰ κλάσῃ εἰς τὸν τάφον τῆς μητρὸς του, καὶ εἶτα ὠμολογεῖ ὅτι ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ δικαιολογηθῇ. Ἡ ἀνάγκη αὐτὴ βεβαίως προϋπέθετε τύψεις. Ὅταν τις εἶνε ἀθῶος δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ δικαιολογηθῇ.

Ὁμολογεῖ ἐπίσης ἐμμέσως ὅτι ἦτο ἠναγκασμένος νὰ κρύπτεται, ἀφοῦ ἀντὶ νὰ δώσῃ τὴν διεύθυνσίν του ἐπρότεινε εἰς τὴν δεσποινίδα Δορζέρ νὰ τὴν συναντήσῃ εἰς ἀπομακρυσμένην τινὰ γωνίαν τοῦ δάσους τῆς Βουλῶνης.

Καὶ μὴνὰ ταῦτα δὲν ἐταπεινοῦτο· τὸ ὕφος του δὲν ἤλεγχεν ἄνθρωπον ταπεινωθέντα διὰ χαμερπῆ πράξιν. Ἐφαινότο δὲ ὅτι δὲν ἐβιάζετο κἄν ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς Γαλλίας, ἀφοῦ μεταβῆς εἰς Βρεττανίαν καὶ παραμείνας ἐκεῖ ὀκτὼ ἡμέρας, ἐπέστρεψε πάλιν εἰς Παρισίους.

— Εἶνε ἐνοχος, δὲν ἀμφιβόλλω, ἔλεγε ὁ Μάξιμος, ἀλλὰ ἐκ τῆς ὑπερφηανείας του μαντεύω ὅτι κανὲν μυστήριον κρύπτεται. Καμμὶὰ γυναικοδουλειὰ ἴσως; . . . μὲν, τότε δὲν θὰ εἶχεν ἀνάγκην νὰ τὰ πῇ τῆς Ἀλίκης. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ κλοπὴ τοῦ κιβωτίου τοῦ ταγματάρχου ἔμπερδεύει πολὺ τὴν ὑπόθεσιν . . . καὶ τὸ κομμένο χέρι ἀκόμη περισσότερο . . . Ποιὸς ἔξερει ἂν ὁ Καρνοὲλ δὲν γνωρίζῃ τὸν αὐθέντην τοῦ βραχιολιοῦ, ποῦ ἔχω μαζὺ μου ἔτσι ἄδικα ὀκτὼ μέραις, καὶ ἂν δὲν εἶνε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ χωμένος εἰς καμμὴν πολιτικὴν μηχανορραφίαν;

Ναὶ μὲν αὐτὸ δὲν ἐξηγεῖ πῶς ἐπέταξαν ἡμῶν πενήντα χιλιάδες φράγκα, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὰ πράγματα θ' ἀλλάξουν πρόσωπον. Ἄν ἐμποροῦσα δέκα λεπτὰ νὰ μιλῆσω μὲ τὸν πρώην γραμματέα τοῦ θεῖου μου.

Ταῦτα λέγων ὁ Μάξιμος ἔστη καὶ ἔπληξε τὸ μέτωπόν του.

— Διάβολε! μοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα. Γιατὶ αὔριο τάχα εἰς ταῖς δυόμισιν νὰ μὴ περιμένω τὸν ἄνθρωπόν μου εἰς τὴν γωνιὰ τῆς ὁδοῦ Μπουλῶν; Σὲ μιὰ στιγμὴ θὰ τὸν ἐξομολογήσω, καὶ δὲν πιστεύω ὅτι θ' ἀρνηθῇ νὰ μοῦ ἀποκριθῇ, ὅταν τοῦ πῶ πῶς τὰ ἔξερω ὅλα. Θὰ τοῦ μιλῆσω μάλιστα καὶ γιὰ τὸ κομμένο χέρι, καὶ τότε βλέπωμε πῶς θὰ μᾶς φανῇ τὸ πρόσωπόν του. Ἄν μοῦ φανῇ ἀθῶος, τότε θὰ τοῦ προτείνω νὰ μὲ βοηθήσῃ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐνόχου ἢ τῶν ἐνόχων.

Ἐτελείωσε, τὸ ἀπεφάσισα. Θὰ πάγω αὔριον εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλῶνης. Ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ θὰ ἐκπλαγῇ ποῦ θὰ μ' εὔρει ἐκεῖ, ἀλλά. . .

Ὡ! διάβολε! καὶ τὸ γράμμα; πρέπει νὰ τὸ δώσω πῶς τῆς ἐξαδέλφου μου; Καὶ νὰ σοῦ πῶ, γιατί ὄχι; ἡ συνέντευξις ποῦ τὴν προτείνει δὲν εἶνε διόλου ἐπικίνδυνος, ἀφοῦ θὰ εἶνε καὶ ἡ παιδαγωγὸς τῆς μαζῆς. Ἐπειτα καὶ μὲ δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ τίποτε νὰ πάγω, ἂν δῶ πῶς ἡ παρουσία μου εἶνε ἀναγκαία· αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς ἐξηγήσεις ποῦ θὰ μὲ δώσῃ ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ. Ἐμπρός, ἀπεφασί-

στη. Θὰ τῆς δώσω τῆς καυμένης τὸ γραμματάκι της. Τί χαρὰ ὅταν τὸ πάρῃ· χαρὰ ποῦ δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ καὶ γιατί ὁ Θεὸς ἔξερει τί θὰ σκεφθῇ, ὅταν τὸ διαβάσῃς. Τίποτε ἄλλο ὅμως δὲν ἤξεύρω νὰ κάνω γιὰ νὰ ἀπαλλαγθῶ τῆς θέσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπεσα. Οὕτως ἐσκέπτετο ὁ Μάξιμος, καθ' ἣν ὥραν εἰσηλθεν ὁ Βινιορὺ περιχαρῆς.

— Βλέπω καὶ πᾶνε καλὰ ἡ δουλειαίς σου, τῷ εἶπεν ὁ φίλος του προσπαθῶν πάντοτε νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ.

— Νά, μιλῶσα τόσῃν ὥραν μὲ τὴν δεσποινίδα Δορζέρ, καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ δῶ ἂν ἐκάπνισες τὸ σιγάρον σου, γιὰ νὰ λθῆς νὰ πάρῃς τὸ τσαί σου.

— Τῆς φάνηκε πῶς ἔλειψα πολλὴν ὥραν, ἐψιθύρισε ὁ ἐξαδελφός. Σὲ ἀκολουθῶ, εἶπε μεγαλοφῶνως. Νὰ τραβήξω μιὰ ἀκόμη καὶ ἔφθασα.

Καυμένο παιδί, ἐσκέπτετο, καὶ ποῦ νὰ ἤξευρες πῶς ἔχω στὴν τσέπη μου ἕνα γράμμα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται πολὺ ὁ ἔρωσ σου!

Δὲν θὰ τοῦ πῶ τίποτε πρὶν νὰ δῶ τὸν ἀντραστὴν του καὶ διὰ ν' ἀποφύγω ἀπόψε τὰς ἐξηγήσεις, θὰ τὸ στρήψω, εὐθὺς ἅμα ξεφορτωθῶ τὸ γράμμα αὐτό.

Τὸ ἐδίπλωσε εἰς τέσσαρα, καὶ μετέβη εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἡ Ἀλίχη τὸν ἀνέμενε ὀρθία κρατοῦσα κυθίσκον τείου, κάτωχρος μὲν ἐκ τῶν συγκινήσεων ἃς ἠσθάνετο, ἀλλὰ καὶ μειδιῶσα. Τὴν ἐβεβαίωσε διὰ βλέμματός καὶ ἐβάδισεν εὐθὺ πρὸς αὐτήν, ἵνα μὴ παρατείνῃ τὴν βάσανόν της. Οὐδεὶς τὸν ἔβλεπεν, οὔτε ὁ Βινιορὺ, προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ κυρίου Δορζέρ, διὰ νὰ ἀποφανθῇ περὶ τίνος σπουδαίου κινήματος.

— Λοιπὸν; ἐψιθύρισε αὕτη προσφέρουσα διὰ τρεμούσης χειρὸς τῷ ἐξαδέλφῳ τῆς κύαθον.

Ὁ Μάξιμος μετεβίβασε τὴν ἐπιστολὴν λέγων χαμηλοφῶνως·

— Βλέπεις, πῶς δὲν τὸ ἔκαψα.

— Ἄ! ἐψιθύρισε· τὸ ἔξευρα ἐγὼ πῶς ἦτον ἀθῶος.

— Θὰ διαβάσῃς, θὰ κρίνῃς καὶ ὅ,τι καὶ ἂν ἀποφασίσῃς, ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ, ἐνθυμοῦ πῶς εἶμαι φίλος σου.

Μετὰ δὲ τὴν διφορομένην ταύτην ἀπάντησιν ἐπανέλαβε μεγαλοφῶνως·

— Εὐχαριστῶ, ἐξαδέλφη μου. Τὸ ἀγαπῶ τὸ τσαί, ἀλλὰ καὶ τὸ φοβοῦμαι. Μοῦ φέρει ἀυπνίαν.

Ἡ Ἀλίχη δὲν ἐπέμεινε καὶ ἀντιπαρήλθεν.

Ὁ ἐξαδελφός της τὴν εἶδε πλησιάσαν πρὸς τὴν τράπεζαν ὅπου ἦν ὁ δίσκος καὶ ἀποθέσασκεν τὸν κύαθον. Εἶτα δέ, ὡς εἶχεν ἐστραμμένα τὰ νῶτα πρὸς τοὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἠδυνήθη νὰ κρῦψῃ ἐν τῷ στηθοδέσμῳ της τὴν ἐπιστολὴν.

Ὁ Μάξιμος τὴν εἶδε καὶ ἔκρινε καλὴν τὴν ὥραν νὰ τὸ στρήψῃ ἀλλ' Ἀγγλικά!

1 Σνήθη; παρ' ἡμῶν λέγεται: Τὸ ἔστρηψεν ἀλλὰ Γαλλικά. Ἐπιθετομέν ὅμως ὅτι δὲν εἶνε ὀρθὸν τοῦτο, ἀφοῦ εἶνε γνωστὸν πόσον οἱ Γάλλοι θέτουσι *les points sur les i*, εἰς τὰ τῆς ἐθιμοτυπίας ζητήματα, ἐνῶ οἱ Ἄγγλοι δὲν εἶνε δὴ καὶ τόσον ἀκριβεῖς. Σ. τ. Μ.

χωρὶς δηλαδὴ ν' ἀποχαιρετίσῃ τινὰ· βεβαίως ὁ θεὸς του θὰ τὸν ἐπέπληττεν, ἂν τὸν συναλάμβανε ἐπ' αὐτοφῶρῳ, φεύγοντα λαθραίως, ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν κατεγίνετο περὶ τὰ οικονομολογικὰ καὶ εἰς διαφόρους συνδυασμούς. Ὁ λιποτάκτης ἠνοιξε μετὰ προφυλάξεως τὴν θύραν καὶ εὐρέθη εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ τις.

Εὔρε τὸν Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος μετὰ μεγάλης σπουδῆς καὶ πολλῶν ὑποκλίσεων τῷ προσέφερε τὸν πῖλον καὶ τὸ ἐπανωφόριόν του.

— Ὁ κύριος Καρνοὲλ λοιπὸν εἶνε εἰς τὸ Παρίσι; τὸν ἠρώτησε.

— Δὲν ἤξεύρω, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ γέρον ὑπρέτης, λαμβάνων ὕφος βλακῶδες καὶ δεικνύον σεβασμὸν.

Ὁ Μάξιμος ἐνόησεν ὅτι οὐδὲν θὰ ἐπληροφορεῖτο παρὰ τούτου, καὶ ἐξῆλθε μὲ τὴν ἐξαίρετον πρόθεσιν νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα του εἰς τὴν λέσχην.

Ἐκρινενόμως καλὸν νὰ μεταβῇ ἐκεῖ δι' ἀμάξης μὴ ἐκθέτων τὸ περίφημον βραχιόλιόν του εἰς τὴν τολμηρὰν ἐπίθεσιν τῶν λωποδυτῶν, τὸ ὅποιον ἄλλως τε εἶχεν ἐν τῷ θυλακίῳ, νομίσας ὅλως ἀνωφελὲς νὰ τὸ ἐπιδείξῃ εἰς τὰς σεβαστὰς κυρίας, τὰς ἀντιπροσωπευούσας τὸ ὠραῖον φύλον κατὰ τὰς ἐσπερίδας τοῦ κυρίου Δορζέρ.

Ἐπεταὶ συνέχεια.

Αἰσῶπος

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΡΙΒΙΕΡ

ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ

[Συνέχεια]

Μετ' οὐ πολὺ διέκρινα αὐτήν. Ἦν μονόροφος τις οἰκίσκος μετὰ πρασινοχρῶν κιγκλιδίων. Ὁραιότατος περίβολος ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ἐπίπεδος καὶ κεκαλυμμένη διὰ χλόης ἀναβάθρα διήκειν εἰς τὸ ἰσόγειον διὰ τῆς αὐλῆς. Ἐπὶ ταύτης μελανεῖμων δούλος ἰστάμενος ἔβλεπεν ἡμᾶς. Ἐσπευσα παρ' αὐτῷ κράζων·

— Εἶνε ἐδῶ ὁ κυβερνήτης;

— Ὁχι, κύριε, μοὶ ἀπεκρίθη. Εὐρίσκειται εἰς ἐκδρομὴν μετὰ τῆς συζύγου του.

Μ' ἐθεώρει μετ' ἐκπλήξεως, καθότι ἡ ταραχὴ μου ἦν πασιφανής. Αἴφνης μοὶ εἶπεν·

— Ὁ κύριος εἶναι Γάλλος ἀξιωματικός;

— Ναί.

— Μήπως ὀνομάζεσθε δὲ Στενάυ;

— Ἀκριβῶς.

— Ἄ! πόσον θέλουσιν εὐχαριστηθῆ οἱ κύριοί μου. Ποσάκις ὠμίλησαν περὶ ὑμῶν πρὸ πολλοῦ σὰς ἐπερίμενον.

Εἶτα ἀποτεινόμενος πρὸς τινὰ μαῦρον εὐρισκόμενον ἐκεῖ που πλησίον,

— Παῦλε, εἶπεν αὐτῷ, ὕπαγε νὰ ἐπισάξῃς τὸν ἵππον μου. Κύριε, προσέθετο στρεφόμενος πρὸς με ὁ χρηστός ἀνθρώπος, πορεύομαι εἰς συνάντησίν των, εἰ δυνατόν. Περιμείνατε ἐνταῦθα, διότι ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι ὁ πρῶτος ἀγγελὸς τῆς καλῆς ταύτης εἰδήσεως.

Καί, ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ ἵππου, ὃν ὠδήγησαν αὐτῷ, ἀπῆλθε καλπάζων.

Ἐσκεπτόμην πρὸς στιγμὴν νὰ τὸν ἀκολουθήσω, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπραξα, διότι εἰμι ἐκ τῶν ἐπιθυμούντων νὰ παρατεινωσὶ τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῶν διὰ τῆς προσδοκίας. Μηχανικῶς πως ἀνέβην τὴν κλίμακα καὶ εὐρέθην ἐντὸς ἀπλουστάτου τοῦ πρῶτου ὀρόφου ἐνδικοιτήματος. Διὰ τῶν τριῶν ἐνδοτέρων παραθυρίδων ἔβλεπέ τις ἐκτενῆ πεδιάδα ὑπὸ τῆς θαλάσσης ὀριζομένην. Τὸ δάπεδον ἦν ἐπεστρωμένον διὰ ψιθίων. Ἀνακλιντήρες, σκίμποδες, ζεύγος τραπεζῶν κατὰ τὸν ἀγγλικὸν διευθετημένον τρόπον διὰ βιβλίων ἐπιχρῶσων καὶ δύο κιβωτιδίων ἐκ ξύλου πεποικιλμένου διὰ μαργαριτῶν καὶ ἐλεφαντόδοντος, πρὸς δε καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ προέδρου Μόντη — τοῦθ' ὅπερ με ἔκαμε νὰ μειδιάσω — ἀπέτελλον ἅπαντα τὸν κόσμον αὐτοῦ. Ἡ αἰθουσα αὕτη συνεκινῶναι διὰ δύο πλαγίων θυρῶν εἰς δύο ἕτερα δωμάτια, ἐξ ὧν τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ ἦν ὁ κοιτῶν τῆς Μαρίας, ἐπεστρωμένος διὰ πρασινοχρόου τάπητος. Χαμαί, πρὸ τῆς κλίνης, μεγαλοπρεπῆς ἔκειτο δορὰ τίγριδος, ἐφ' ἧς οἱ πόδες τῆς φιλάτης γυναικὸς θὰ ἐβυθίζοντο μέχρι τῶν ἀστραγάλων. Ἄλλως τε, δὲν ἠθέλησα εἰμὴ νὰ ἴδω ἀτελῶς πάντα ταῦτα, καθόσον κατ' ἐμέ, μόνος ὁ σύζυγος ἢ ὁ ἐραστὴς δικαιούται νὰ εἰσχωρήσῃ ἐν γυναικεῖα παστάδι, τῷ θελκτικῷ τούτῳ τῆς σεμνότητος καὶ τοῦ ἔρωτος ἀσύλιφ. Εἰσηλθὼν ὅμως εἰς τὸ πρὸς τὰ ἀριστερὰ δωμάτιον, ὅπερ ἦν ὁ κοιτῶν τοῦ Ἀλβέρτου. Ἐντὸς αὐτοῦ ὑπῆρχε μικροτάτη κλίνη σπουδαστοῦ, χρησιμεύουσα ὡς ἀνάκλιτρον ἴσως, μέγα πολυτελὲς γραφεῖον καὶ βιβλιοθήκη, ἐφ' ἧς ἀνεγνώρισα λαμπρῶς δεδεμένους καὶ μετὰ τίτλου ἐπιχρῶσου τοὺς ἀρχαίους ἡμῶν φίλους, τὸν Σαϊκσπῆρον, τὸν Βύρων, τὸν Σερβαντές, τὸν Οὐγγῶ, τὸν Λαμαρτίνον, τὸν Μυσσέ, τὸν Θιέρσον, τὸν Τάκτον. Ἄλλὰ τὸ μᾶλλον ἐλκύσαν τὴν προσοχήν μου, ἦν ἡ εἰκὼν τῆς Μαρίας. Ἐν ταύτῃ παρίστατο φέρουσα Ἰσπανικὴν ἐνδυμασίαν καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς ἦν κεκαλυμμένη δι' ἐφεστρίδος, ἦν ἐπέστρεφεν ὠραιότητα καμelliα. Ἀναντιρρήτως ἡ εἰκὼν αὕτη ὠφείλετο εἰς ἱκανόν, ἀλλ' ἰδιότροπον ἄμα ζωγράφον. Ἡ ὁμοιότης ἦν καταπληκτικὴ, οἱ δὲ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου εἶχον ἀλλόκοτον τινὰ ἔκφρασιν. Αἱ ὕσταται τοῦ ἡλίου ἀκτίνες ἔπιπτον ἐπὶ τῆς εἰκόνης ἐκείνης, φωτίζουσαι συγχρόνως ἅπαν τὸ δωμάτιον. Ἐκάθησα καὶ ἐθεώρουν ἐνεδὸς τὴν εἰκόνα αὐτῆν. Ἀνεπόλουν ἅπασας τὰς φάσεις τοῦ ἔρωτος τούτου, ὃν εἶδον ἀνατέλλοντα καὶ τοῦ ὁποίου προφανῶς θὰ ἔβλεπον εὐτυχῆ καὶ εἰρηνικὴν

τὴν λύσιν, ὅτε κραυγὴ παιδὸς μ' ἐξήγαγε τῶν ρεμβασμῶν μου. Στρέψας τὴν κεφαλὴν παρετήρησα καλλιπάρειον τετραετὲς παιδίον ὑπὸ τῆς τροφῆς τοῦ ὀδηγούμενον.

— Ἴδου ὁ φίλος τοῦ πατρὸς σου, εἶπεν αὐτῷ δεικνύσά με.

Ἐλαβον αὐτὸ ἐπὶ τῶν γονάτων μου καὶ τὸ ἠσπάσθην εἰς τὸ μέτωπον. Ἦν ἡ ζωσα εἰκὼν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς του. Ταῦτοχρόνως σχεδὸν ἤκουσα καλπασμὸν ἵππων. Μόλις ἔλαβον τὸν καιρὸν νὰ ἀνεγερθῶ καὶ δράμω μέχρι τῆς θύρας, καὶ εὐρέθην εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἀλβέρτου.

Ἐμείναμεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς οὕτως ἐνηγκαλισμένοι. Εἶτα ἀπετεινάμεν ἀλλήλοις μυρίας ἐρωτήσεις, εἰς ἃς ὁ ἐξεταζόμενος ἀποκρίνεται διὰ νέων ἐπερωτήσεων. Βαθμηδὸν ἐγενόμεθα μᾶλλον γαλήνιοι. Διαρκούντος τοῦ δείπνου, ὁ Ἀλβέρτος μοὶ διηγῆθη ἐκτενέστερον ἢ ἐν τῇ ἐπιστολῇ του τὰ τοῦ διάπλου των.

Ὅτε οὗτος εἰσίγα, ἡ Μαρία ἀνελάμβανε τὴν διήγησιν, ἀρτύουσα αὐτὴν διὰ χαριεστάτων λεπτομερειῶν, ἃς μόνον γυναικεῖον πνεῦμα δύναται νὰ ἐκθέσῃ πιστότερον τῶν ἀνδρῶν. Εἶτα ὠμίλησα περὶ τῆς Γαλλίας, ἧς οἱ φίλαυτοι οὗτοι ἐρασταὶ τοσοῦτον ἐπελάθοντο. Κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐσπερίδος αἱ οἰκιακκαὶ ἡμῶν συνδιαλέξεις εἶχον πληρῶσαι τὴν τετραετὴ ἀβυσσον, τὴν χωρίζουσαν τέως τοὺς μὲν τῶν δέ. Ἦν ὅτι ἦν μεγαλοπρεπῆς, δροσερὰ δὲ καὶ εὐδῆς αὐρὰ εἰσῆρχετο διὰ τῶν παραθυρίδων. Ἐκαθήμεθα περὶ τινὰ τραπέζαν καὶ ἐκαπνίζομεν. Ἡ Μαρία, ἰσπανικῶς ἀποκτήσασα ἔξεις, ἐτύλισσε σιγάρον. Ὑπάρχουσι στιγμαί, καθ' ἃς ἡ καρδιά εἶνε τοσοῦτον πεπληρωμένη, ὥστε προτιμᾷ τις νὰ τηρῆ σιγὴν, ἥτις ἐνίοτε ἐκφράζει εὐφραδέστερον παντὸς λόγου τὴν εὐτυχίαν ἢ αἰσθάνεται τις. Κατὰ τινὰ τῶν στιγμῶν τούτων, παρετήρησα περιέργως τοὺς φίλους μου. Ὁ Ἀλβέρτος, ἐν τριακονταετῇ ἡλικίᾳ, ἦν εἰσέτι ὁ νεανίας τὸν ὁποῖον ποτὲ ἐγνώρισα, ἀλλὰ μᾶλλον φαιδρὸς, ἱλαρώτερος, οὕτως εἶπεν. Εἰς τὸ βλέμμα του ἔβλεπέ τις τὸ αὐτὸ πῦρ, ἡρεμώτερον ὅμως, τὴν αὐτὴν γλυκύτητα ἐν τῷ μειδιάματι, κλίνουσαν πρὸς τὸ μελαγχολικὸν μᾶλλον. Τὸ μέτωπόν του, τὸ ὀλίγον σκαῖον καὶ ἐρρυτιδωμένον νῦν, προέδιδεν ὅτι ἀντεμετώπισε λίαν ἀνδρείως τὰς περιστάσεις. Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν Μαρίαν, αὕτη, τριακοντα καὶ ἐπτά ἡδὴ ἔτων, ἦν πάντοτε ὠραία. Ἄλλως τε, πενταετῆς ἔρωτος, τῇ ἀπέδωκε τὴν λαμπρὰν καὶ θελκτικὴν καλλονὴν εὐτυχούσης γυναικός. Οἱ ὅμοιοι αὐτῆς, οἱ ἄλλοτε ἰσχυροί πως, ἐγένοντο στρογγύλοι, ἢ δ' ἀφθονος αὐτῆς κόμη ἔπιπτεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς· τὸ διαυγὲς καὶ ἀγνὸν βλέμμα τῆς δὲν ἦν πλέον πυρετῶδες.

— Μήπως φαινόμεθα μεταβεβλημένοι, μοὶ εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος μειδιῶν.

— Οὐδόλως, ἀπεκρίθη ἐγειρόμενος καὶ λαμβάνων τὰς χεῖρας ἀμφοτέρων, διότι

ὁ ἔρωτος καὶ ἡ εὐδαιμονία σὰς διεφύλαξαν ὅλην τὴν δροσερότητά σας.

Ἐκτοτε ἔζησα ἐν ἀρχῇ μετ' αὐτῶν οἰκειότητι. Πάντοτε, ὅτε ἤμην ἐλεύθερος, ἵππευον καὶ ἐπορευόμην παρ' αὐτοῖς ὅπως δειπνήσωμεν. Ἐκοιμώμην ἐν τῷ κοιτῶνι τοῦ Ἀλβέρτου καὶ ἐπέστρεφον λίαν πρῶτ' ἐπὶ τοῦ πλοίου.

Ἐντὸς ὀλίγου, ἐθυσίασαν χάριν ἐμοῦ τὸν μονῆρη αὐτῶν βίον, συνοδεύοντές με εἰς τὴν πόλιν. Ἀπελάμβανον οὕτω τῶν διασκεδάσεων τοῦ Βαλπαραΐσου, τῶν ἱποδρομιῶν, τῶν συμποσίων, τῶν θεατρικῶν παραστάσεων καὶ τῶν χορῶν. Ἦ ἐκ νέου ἐμφάνισις ἐν τῷ κόσμῳ τοῦ Ἀλβέρτου καὶ τῆς Μαρίας προὔξενησε βαθυτάτην ἐντύπωσιν. Πάντες ἐθεώρουν αὐτοὺς ὡς νυμφευμένους· ἀλλ' ἡ παράδοξος ὁπωσοῦν ἀφίξις αὐτῶν, ὁ μονῆρης βίος, ὁ εἰς οὐδένα μυστηριώδης ὢν, εἶχε κεντήσει τὴν περιέργειαν τῆς κοινῶνας, τῆς ἄλλως τε λίαν καλοκαγάθου. Ὅταν τὸ ὠραῖον, νεαρὸν καὶ εὐγενὲς ζεύγος εἰσῆρχετο ἐν τινι αἰθούσῃ, ψιθυρισμὸς συμπαιθείας καὶ θαυμασμοῦ ἠκούετο περὶ αὐτοῦ. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ συνέβη, ὅ, τι συμβαίνει τοῖς ἐρασταῖς, παρ' οἷς ὁ ἀμοιβαῖος ἔρωτος κατέστη δευτέρα ζωὴ. Ἦνωχλήθησαν τοσοῦτον ἐπὶ ταῖς ἐνδείξεσι ταύταις τοῦ σεβασμοῦ, ὥστε ἐπόθησαν τὸ ἀπειράκις τερπνότερον ἄσυλον αὐτῶν. Παρετήρησα ὅτι αἱ δύο αὐταὶ ἐξαιρετοὶ ὑπάρξεις, ὡς αἱ περιστεραὶ τοῦ μύθου, οὐδόλως ἦσαν γεννημέναι διὰ τὰς ἐκδρομὰς. Ἐπομένως προσηπορήθη ὅτι ἀπῆυδῆσα ἐκ τῶν θορυβωδῶν διασκεδάσεων, καὶ, ὀλίγον πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ δικροῦτος, εἶχομεν ἀναλάβει αὐθις καὶ οἱ τρεῖς τὸν βίον τῶν πρώτων ἡμερῶν.

Τὴν φορὰν ταύτην ἐπορευόμην εἰς Ταχίτην. Οὐδόλως θέλω διηγῆθαι τὰ τῆς ἐκδρομῆς μου εἰς τὰς χλοανθεῖς ταύτας νήσους, ὧν οἱ κάτοικοι προσήνεγκον τῷ Κούκ καὶ Λαπευρούζῳ τόσην φιλοξενίαν. Θέλω εἶπει μόνον ὅτι αἱ εὐεεῖδες τοῦ 1870, γυναῖκες, αἱ κοσμούμεναι τότε διὰ κογχυλίων καὶ ἀνθέων, φέρουσι σήμερον ἐσθῆτας μεταξίνας καὶ πιλίδια, οὕτως ὥστε, ὑπὸ τοὺς φοίνικας τῶν Μαρκεσιῶν νήσων, οἱ ἄνθρωποι καταστρέφονται ἐκ συμποσίων, δῶρων καὶ χρηματικῶν ἀπωλειῶν, ἀπαρράλλακτως ὡς καὶ ἐν τῇ συνοικίᾳ τοῦ Βρέδα.

Ἀνεχωρήσαμεν διὰ Βαλπαραΐσον, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐταξιδεύομεν ἐν χειμῶνι, κατὰ τὴν καλλιτέραν δηλονότι ἐποχὴν τοῦ ἔτους, ἐβαίνομεν λίαν βραδέως. Ἦ ἐπὶ τοῦ πλοίου ζωὴ παρέρχεται πολλῷ ταχύτερον ἢ ὅσον δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ. Ἐν αὐτῷ ζῆ τις ὡς οἱ νοήμονες κληρικοὶ ἐν πλουσίῳ μοναστηρίῳ. Ὁ καιρὸς ἐν γένει εἶνε ὠραῖος, ἡ τράπεζα ἀρκούντως καλή, ἡ συνδιάλεξις ἀποκαθίσταται μεταξὺ δεκάδος ἀνδρῶν, ἡλικίας εἰκοσι μέχρι τεσσαράκοντα ἔτων, πάντων πεπαιδευμένων, ἐνίοτε ἀγγινοστάτων, οἵτινες οὐκ ὀλίγων ἀνθρώπων εἶδον ἄστα καὶ νῦν ἐγνώρισαν. Εἶτα ἕκαστος ἔχει τὴν ἑαυτοῦ κλίσιν· ὁ μὲν ἀγαπᾷ τὸ κλειδοκύμβαλον, ἕτερος

τὴν φιλολογίαν, τρίτος τὰς ἐπιστήμας καὶ ἄλλος ἄλλα. Ὅθεν ἕζων λίαν ἀμέριμνος καὶ ἡσυχος. Πρωίαν τινὰ, ἐρειδόμενος ἐπὶ τῶν παραρρυσμάτων, ἐθεώρουν μέγα τριστίον, ὅπερ ἢ τετραραγμένη αὔρα ὄθει ἀνεπαισθητῶς πρὸς ἡμᾶς. Αἴφνης σάλπισμα ἠκούσθη ἐκ τοῦ πλοίου. Ἐκ τοῦ σαλπίσματος ἐγνώσθη ὅτι ἐξίτηται νὰ κοιωνήσῃ μεθ' ἡμῶν. Ἐπέμψαμεν ἀμέσως τὴν φαλαίνοθηρευτικὴν λέμβον, καὶ ναύτας, οἵτινες ἐπανεληθόντες μᾶς ἔφερον ἐφημερίδας καὶ ἐπιστολάς, ἐξ ὧν μία ἔφερε τὴν ἐπιγραφὴν μου. Ἦτο τοῦ Ἀλβέρτου καὶ ἦν ὡς ἐξῆς συντεταγμένη :

« Ἀγαπητέ μου Κάρολε, σοὶ γράφω τυχαίως, διότι ἐπιθυμῶ λίαν νὰ γνωρίσω τῷ μόνῳ μου φίλῳ τὴν κατατήκουσαν τὴν καρδίαν μου ὀδυνερὰν ἀπελπισίαν. Ὁ μικρός μου Ἀρμάνδος ἀπέθανεν. Ὅταν ἐπ' ἀνέληθες ἐνταῦθα δὲν θὰ ἐπανίδης πλέον τὸν ἀγγελον, ὃν ἐχόρευες ἐπὶ τῶν γονάτων σου. Ἀλλὰ τὴν θλίψιν ταύτην, καίτοι δριμεῖαν, θὰ ἠνειχόμεν, διότι εἶμαι μᾶλλον ἐραστής ἢ πατήρ. Οἴκτειρόν με, Κάρολε, ναί, οἴκτειρόν με ! Ἀπότου ἀπώλεσε τὸ τέκνον τῆς ἡ Μαρία συναπώλεσε καὶ τὸ λογικόν. Δὲν μὲ ἀναγνωρίζει πλέον, δὲν θέλει νὰ μὲ ἴδῃ. Μὲ ἀποστρέφεται. Οἱ ἰατροὶ τοῦ Βαλπαραΐσου εἶνε ἡλίθιοι καὶ ἀνίκανοι περὶ τὸ θεραπεύειν. Διατί νὰ μὴ εἶσαι ἐνταῦθα ! Θὰ ἡδυνάμην νὰ κλαύσω εἰς τὰς ἀγκάλας σου. Διατί ὁ ἰατρός Θειβῶ νὰ μὴ εἶνε ἐδῶ ! Ἴσως θὰ ἔμεινεν εἰσέτι ἀμυδρὰ ἐλπίδος ἀκτίς ».

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἦτο ὡς κεραυνὸς δι' ἐμέ. Τὰ προαισθητά, ἐν τοῖς μυθιστορήμασι μόνον εἶνε ἀληθῆ. Ἐν τῇ πραγματικότητι ὅμως, ὅταν ἤμεθα ἀμέριμοι καὶ ἀτάραχοι, αἱ συμφοραὶ ἐπερχόμεναι προσβάλλουσι ἡμᾶς. Πρὸς ἐπίμετρον δὲ τῆς ἀτυχίας, πνοὴ αὔρας δὲν ἔπνεε. Τὰ ἰστία ἔμεινον ἀδρανῆ ἐπὶ τῶν ἰστών, τὸ δίκροτον ἐφαίνετο καθηλωμένον ἐπὶ τῆς γαληνιαίας θαλάσσης, ὑπὸ τὸν θερμὸν καὶ μαγευτικὸν ἥλιον. Μετὰ ὀκτῶ μόλις θανασίμους ἡμέρας ἔπνευσεν ἡ αὔρα. Μόλις μετὰ μῆνα κατωρθώσαμεν ν' ἀγκυροβολήσωμεν ἐν Βαλπαραΐσῳ.

Ἀφικόμενος κατὰ τὴν Πέμπτην τῆς ἑσπέρας ἀπεβιβάσθη πᾶραυτα εἰς τὴν ξηρὰν, ἔλαβον ἵππον καὶ ἔσπευσα καλπάζων πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀλβέρτου, ὡς εἰ ἐπεθύμουν νὰ κερδήσω διὰ μιᾶς ὥρας ταχύτητος τὰς μακρὰς ἡμέρας, ἃς ἀπώλεσα. Μὴ εὐρὼν οὐδένα ἵνα μὲ εἰσαγάγῃ, ἀνέβην ταχέως τὴν κλίμακα. Ἔστην σφόδρα ἐκπεπληγμένος. Φαῖδροι ἦχοι κλειδοκρυμθάλου ἀντήχουν. Ὄθησα ἀνυπομένως τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθον.

Ἡ παίζουσα ἦν ἡ Μαρία. Ὁ Ἀλβέρτος, καθήμενος ἐπὶ σκίμπος ἐν τινι γωνίᾳ τῆς αἰθούσης, εἶχε τὴν κεφαλὴν κεκρυμμένην εἰς τὰς χεῖρας του. Μὲ ἐθεώρησε, χωρὶς νὰ ἐγερωθῇ καὶ μοὶ ἔδειξε τὴν Μαρίαν.

Ἐπὶ τῷ προξενθῆντι κατὰ τὴν εἰσοδὸν μου θορύβῳ, ἡ Μαρία στραφεῖσα ἔπαυσε νὰ παίζῃ, ἦλθε πλησίον μου μετὰ παιδικοῦ καὶ χαρίεντος βδίδισματος καί, λαμ-

βάνουσά με ἐκ τῆς χειρός, ὡς εἰ εἶχομεν πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν ἀποχωρισθῆ,

— Τί δυστύχημα, μοὶ εἶπε, νὰ μὴ γνωρίζῃ ὁ Ἀλβέρτος κλειδοκρυμθάλου ἐὰν ἐγνώριζε θὰ ἡδυνάμεθα νὰ χορεύσωμεν τὸν χορὸν αὐτόν.

Εἶτα ἐρειδομένη ἡρεμώτερον ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου καὶ θεωροῦσά με περιπαθῶς :

— Ἐλθετε ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα, μοὶ εἶπεν. Ἡ νύξ εἶναι μεγαλοπρεπῆς, ἡ δὲ σελήνη, ὡρὰ κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην. Ἡ παρῶσα στιγμή εἶναι καταλληλοτάτη δι' ἐκμυστηρέσεις ἔλθετε.

Κατέβημεν.

— Πρέπει νὰ σᾶς εἶπω, ἐπρόσθεσε μετὰ τινὰς διαδρομὰς καὶ μετὰ τόνου διηγηματικοῦ, ὅτι εἶχον ποτὲ φίλην τινὰ, ἀγνήν καὶ εὐειδεστάτην δεκαοκταετῆ νεανίδα. Φεῦ!... Ἀλλὰ πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Ὑπᾶνδρουσαν αὐτὴν ἀνευ τῆς συγκαταθέσεώς της μετ' ἀνθρώπου μὴ ἐνόησαντος αὐτὴν ποσῶς. Μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν τινῶν, συνήτησεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς θελατικώτατον νεανίαν μετ' ἐκφραστικωτάτων ὀφθαλμῶν, καλλίφωνον, συμπαθητικὸν καὶ εὐγενῆ τὴν καρδίαν, τὸν ὁποῖον ἠγάπησε τοσοῦτον, ὥστε μικροῦ δεῖν παρεδίδοτο αὐτῷ. Ἀλλ' ὁ Θεός, προσέθετο μετὰ τόνου ὀλίγον ἀποφθεγματικοῦ, τιμωρεῖ τὰς συζύγους, αἵτινες δὲν ἀγαπῶσι τοὺς συζύγους των, καὶ συνεπῶς νύκτα τινὰ, καθ' ἣν ἡ φίλη μου ἔβλεπε καθ' ὕπνου τὸν ἐραστήν της, ἐξύπνησεν αἴφνης ὑπὸ τῶν κραυγῶν τῆς κόρης της. Ἡ φίλη μου εἶχε μικρὰν κόρην, ἣτις ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν ἔκλαιε καὶ ἔβηλεν, ἀναπαυομένη εἰς τὸ λίκνον της. Ἐδραμε πρὸς τὸ ἀτυχὲς τέκνον της, τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ ἐκάλυπεν ἰατρόν. Ἐπὶ τρία ὀλόκληρα νυχθήμερα δὲν ἐγκατέλιπε ποσῶς τὸ προσκεφάλαιόν της, ἀλλὰ τὰ πάντα ἀπέβησαν εἰς μάτην. Ἡ μικρὰ τῆς κόρης ἀπέθανεν. Ἐνταῦθα ἡ Μαρία διεκόπη καὶ ἠσθάνθη ὅτι ὁ βραχίον τῆς ἔτρεμεν.

— Σᾶς φοβίζω, δὲν ἔχει οὕτω ;

Εἶτα ἐξηκολούθησε μειδιῶσα :

— Ἀλλὰ τὸ ἀγαπᾶν εἶναι τοσοῦτον ὥραϊον ! Δὲν εἶναι ἀληθές, Ἀλβέρτε, ὅτι τὸ ἀγαπᾶν εἶναι λίαν ὥραϊον ;

Καί, κύψασα πρὸς με, ἐκρυψε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ στήθους μου. Βλέπουσα ὅμως ὅτι προσεπάθουν νὰ ἀπαλλαγῶ, ἠνωρθώθη καὶ ἀπειλοῦσά με διὰ τοῦ δακτύλου :

— Οἴμοι ! καλέ μου κύριε, φέρεσθε λίαν φιλαρέσκως ἀποποιούμενος τὰς θωπιείας μου. Ἔστω, θὰ ἐκδικηθῶ.

Κατέστη σύννοος, καὶ ἀναλαμβάνουσα τὸν περίπατον αὐτῆς,

— Σᾶς ἔλεγον λοιπὸν ὅτι τὸ ἀγαπᾶν εἶναι τόσῳ ὥραϊον, ὥστε ἡ φίλη μου πᾶραυτα ἐπαρηγορήθη ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῆς θυγατρὸς της, ἀγαπήσασα πλείοτερον ἢ ἄλλοτε τὸν ἄνδρα, τὸν ὁποῖον ἐξέλεξε. Ἡμέραν τινὰ ἔφυγε μετ' αὐτοῦ. Ἐπορεύθησαν μακρὰν, πολὺ μακρὰν. Διέπλευσαν τὴν θάλασσαν, ἀφίχθησαν εἰς πόλιν τινὰ, ἐν ἣ ἔδερον τοὺς δούλους καὶ τέ-

λος κατόκησαν εἰς μικρὸν οἰκίσκον, κεκρυμμένον ὑπὸ γιγαντιαία δένδρα. Ὑπῆρξε λίαν εὐτυχὴς ἐν τῇ κατοικίᾳ ταύτῃ καὶ ἔτεκε προσφιλες τέκνον, ὅπερ δι' αὐτὴν, ἤξιζε περισσώτερον τῆς ζωῆς της. Ἀλλ' ὁ Θεός, ὁ δίκαιος Θεός, ἠθέλησε καὶ πάλιν νὰ τὴν τιμωρήσῃ, καὶ νύκτα τινὰ — κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην οὐδὲν ἐσκέπτετο τὸν ἐραστήν της, ἀφοῦ δὲν εἶχεν εἰμὴ νὰ ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα ἵνα τὸν ἴδῃ κοιμώμενον πλησίον της — νύκτα τινὰ, λέγω, ἐξύπνησεν ὡς ἄλλοτε ὑπὸ τῶν κραυγῶν καὶ τῶν κλαυθμῶν τοῦ τέκνου της. Μόνον κατὰ τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἐπαγρύπνησεν ἐπὶ τρία νυχθήμερα παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του. Μετὰ τινὰς ὥρας τὸ τέκνον της ἦτο νεκρὸν.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἔρηξε μεγάλην κραυγὴν.

Εἰς τὴν κραυγὴν τῆς Μαρίας ὁ Ἀλβέρτος ἔδραμεν ἄλλ' ἐπὶ τῇ θέᾳ του, αὕτη μὲ περιεπτύζατο μετὰ φοίτης.

— Σώσατέ με, σώσατέ με ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τούτου ! δὲν θέλω νὰ μὲ πλησιάσῃ. Αὐτὸς εἶναι ὁ φονεὺς τοῦ τέκνου μου ! αὐτὸς μοὶ τὸ ἤρπασε ζῶν ἔτι.

Καὶ κατέπεσε λιπόθυμος.

Ἐπεται τὸ τέλος.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΕΝΕΡΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ ΠΗΡΑΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΣΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἔξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρ. τελῶν.]

Γεωργίου Ρώμα: **Μαρία Ἀντωνιέττα**, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ. μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα. λεπ. 50 [55]

Σαβιέ-Δε-Μοντεπέρ: **Ἡ Κόρη τοῦ Φονεῦς**, μυθιστόρ. δραματικώτατον, ἄρτι ἐκδοθέν, ὄρ. 3 [3,30]

Ἐπαμεινώνδα Π. Πολιτάκη: **Τὰ πρῶτα Βήματα** Δραχ. 1,50 [1,60]

Γρηγορίου Δ. Σεροπούλου: **Τὸ Τριακοσιδραχμὸν Ἐπαθλον** λεπ. 50 [60]

Παύλου Μαρτεράτσα: **Ἡ Υγιεινὴ**, μετάφρασις Ν. Ἀξελῶδ, ἰατροῦ. Δραχ. 4 [4,30]

Νικολάου Σαράντη (μαγεῖρου): **Σύγγραμμα Μαγετρικῆς**. Δραχ. 4 [4,30]

Σαβιέ Μαρμιέ: **Οἱ Μελλόνουφοι τῆς Σπιτζεδέρμης**, μυθιστορία στερεῖται ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δραχ. 1,50 (1,70)

Pierre Zaccani: **Οἱ Τυχοδιώκται τῶν Παρισίων**, Μυθιστορία Δραχ. 2,20 (2,40)

Στεφάνου Θ. Σέρου: **Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ**, ἦτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἣ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ ὄραμα Ἡ Καταστροφὴ τῶν Γεννητσάρων, Τόμοι 2 Δραχ. 5 [5,50]

Στεφάνου Θ. Σέρου: **Ἡ Ἡρωὶς τῆς Ἐλληνικῆς Ἐπανάστασεως**, μυθιστορία εἰς δύο τόμους ὀκτώδεως. Δραχ. 4 [4,50]

Paul de Koch: **Ὁ Γιάννης**, μετάφρασις Κλεάνθου Ν. Τριαταφύλλου Δραχ. 2 (2,20)

Paul de Koch: **Ἡ γυναῖκα, τὰ Χαρτιὰ καὶ τὸ Κρασί**, μετάφρασις Κλεάνθου Ν. Τριαταφύλλου Δραχ. 1 (1,20)

Αἰμιλίου Ζολᾶ: **Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας** Δραχ. 3 [3,30]

Γεωργίας Σάνθη: **Λέων Λεῶνης**, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σουλίσση Δραχ. 1,50 [1,80]

Αἰμιλίου Ρινοβόρ: **Τὰ Δύο Λίανα**. Δρ. 1,60 [2]

Κομήσης Δάκ: **Ἡ Ὁραία Παρισινὴ** λπ. 60 [70]

Ὁ Γουαρνύ, χορο-μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ Α. Καρόλου Γομέε, μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα. λεπτὰ 50 (55)